

ராஜேஷ்குமார்
எழுதிய
பெய்தொலை

கலைமாமணி
ராஜேஷ்குமார்

கீழ்க்கே போகும் உயர்

ராஜேஷ்குமார்

வயர்லெஸ் சகிதமாய் - எக்கச்சக்க
எக்ஸ்ட்ரா ஃபிட்டிங்குகளோடு இருந்த அந்த
பைக்கை ஓரமாய் நிறுத்தி வைத்து அதனருகே

பெஸ்ட் நாவல் - 1

நின்று சிகரெட்டை புகையாக்கி கொண்டிருந்தார் அந்த ட்ராஃபிக் சார்ஜெண்ட். மட்கார்டில் சிவப்புப் பின்னணியில் வெண்ணிற எழுத்துக்கள் POLICE என்று பேசின வயர் லெஸ் ஸ்பீக்கர் 'ஸோ' என்று மழை பெய்கிற மாதிரி இரைவதும் இடையிடையே ஏதோ ஒரு கட்டைக்குரல் "கருங்கல்பாளையம் ஓவர்" என்று எதையாவது முணுமுணுப்பதுமாய் இருந்தது.

அந்த நான்கு ரோடுகள் சங்கமிக்கிற இடத்தில் மத்தியில் சிக்னல் போஸ்ட் நின்றிருந்தது. மூன்று நிறங்களில் மாறி மாறி ஒளிர்ந்தது. சிக்னலுக்குக் கட்டுப்பட்டு வரும் வாகனங்கள் நிற்பதும் - ஊர்வதுமாக தெரிய நிறைய ஹான் சத்தங்கள். சார்ஜெண்ட் உள்ளிப்பாய் வாகன ஓட்டிகளை அளந்து கொண்டிருந்தார்.

தலையில் ஹெல்மெட் இல்லாமல் வரும் - ஸ்கூட்டர், பைக் ஓட்டிகளை - ரோட்டோர் மாய் நிறுத்தி உடனுக்குடன் சார்ஜ் ஷீட்டை கிழித்துக் கொடுத்தார். மற்ற நேரங்களில் கொட்டாவி விட்டார். கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில்தான் -

“சார்ஜெண்ட் ஸார்...”

குரல் கேட்டுத் திரும்பினார். பரிச்சயமான பிளாட்பாரத்து பெட்டிக்கடைக்காரன் புன்னகையுடன் தெரிந்தான்.

“என்ன?”

“பீடா புது வெரைட்டி வந்திருக்கு. தரட்டுமா?”

“குடு பார்க்கலாம்.”

அவன் தட்டில் இருந்த அந்தப் புது வெரைட்டியை எடுத்து சார்ஜெண்ட் கையில் கொடுத்தான். அதை வாங்க வாங்கத்தான் அது நடந்தது.

நீரோட்டமாயிருந்த ட்ராபிக்கில் குழப்பம்.

‘தட்’டென்று எதுவோ எதையோ இடித்த மாதிரி சப்தம். சார்ஜெண்ட் அவசரமாய் திரும்பிப் பார்த்தபோது சிவப்பு சிக்னலை அலட்சியப்படுத்திவிட்டு எதிர் ரோட்டில் நுழைந்துவிட்ட அந்த பைக் தெரிந்தது.

எதிரே வந்து கொண்டிருந்த காரின் சைட் டோரில் இசுகுபிசுக்ஸ் உராய்ந்த சப்தம்தான் அந்த தட்டென்ற சத்தம்.

பைக் ‘யெஸ்டி’ போலத் தெரிந்தது. பைக்கில் ஆரோகணித்திருந்தவன் கறுப்பு பாண்ட்டும் ஜெக்கின் கோட்டுமாக இருந்தான். முகத்தை கவசமாய் மறைத்திருந்தது ஹெல்மெட்.

சார்ஜெண்ட் பீடாவை பெட்டிக் கடைக் காளிடமே திருப்பி வீசிவிட்டு, அவசரமாய் விசிலை எடுத்து ஊதினார்.

அது ‘பீர்ஸ்’ என்று நீளமாய் பீறிட்டது.

பைக் விசிலின் ஊதலை புறக்கணித்து விட்டு கியரை மாற்றிக் கொண்டு பறந்தது.

மறுபடியும் விசில் கதறியது.

சார்ஜெண்ட் தன் பைக்கை நோக்கி ஓடினார். முன் பக்கமாய் கவிழ்த்து வைத்திருந்த ஹெல்மெட்டை எடுத்து கவிழ்த்துக் கொண்டு - ஸ்டாண்டை விடுவித்து - பைக்கின் கனமான உடம்பின்மேல் பரவி - கிக்கரை உதைத்தார். அது புகைவிட்டுக் கதற ஆக்ஸிலேட்டரை முறுக்கினார்.

அன்று ஜெயமோகன், மலேஷியா போகும் பரபரப்பில் ப்ரீப்கேஸில் தன்னுடைய ஆடைகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

காபி டம்ளருடன் உள்ளே நுழைந்த சாரதா-
“வரவர நீங்க அடிக்கடி ப்ளைட்ல மலேசியா போறீங்க?”

“பிஸினெஸ் அப்படி... நான் என்ன அடிக்கடி போகனும்னுன்னா நினைக்கிறேன்.”

“நீங்க ப்ளைட்ல போறதினாலே எனக்குத் தான் ஒரே டென்ஷனா இருக்கு?”

“நான் வெளியே போனதும் டெக்கை போட்டு ஒரு படத்தைப் பார்த்துட்டு உட்கார்ந்து, டென்ஷன் போயிடும்.”

சிரித்துக் கொண்டே ப்ரீப்கேஸை சரியா பார்த்துவிட்டுச் சாத்தினார்.

“உங்களுக்கு எல்லாமே தமாஷ்தான். இந்தாங்க காபி... ஆறிப் போறது. மொதல்ல குடிங்க.”

காபி டம்ளரை வாங்கி ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தார்.

“கீழே போய் டிரைவரை ரெடியா இருக்கச் சொல்லு.”

டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டு சாரதா வெளியே வந்தாள். வராந்தாவுக்குக் கீழே தெரிகிற ஹாலைப் பார்த்தபடியே நடந்து -

வளைவான மாடிப்படிக்களில் கீழே சரிந்தாள்.

“டிரைவர்... டிரைவர்...”

டிரைவர் தோட்டப் பகுதியிலிருந்து உற்பத்தியாகி ஓடி வந்தான்.

“அம்மா?”

“அய்யா ஏர்போர்ட் போக ரெடியாயிட்டார். காரை முன்னாடி கொண்டாந்து நிறுத்திடு!”

“சரிம்மா...”

“அய்யாவை ஏர்போர்ட்ல விட்டு திரும்பி வ்றப்போ, ரமணி வீட்டுக்குப்போய்... நான் சொன்னதா சொல்லி ரமணியைக் கூட்டிட்டு வத்திடு.”

“சரிம்மா...”

டிரைவர் காரை வாசலில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியபோது - ஜெயமோகன் ப்ரீப்கேஸுடன் கீழே வந்தார்.

“சாரதா நான் வரட்டுமா?”

“ம்.”

“நாலு நாள் இல்லேன்னா அஞ்சு நாள்ல தான் திரும்பிடுவேன்.”

“ஊர் ஞாபகமும் என்னோட ஞாபகமும் இருந்தா சரி.”

ஜெயமோகன் சிரித்துக் கொண்டே காரில் ஏறினார்.

அதுதான் அவருடைய கடைசி சிரிப்பு என்பது அப்போது அவருக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

கார் ஏர்போர்ட்டை நோக்கி சீற ஆம்பித்தது.

ஏர்போர்ட்டை விட்டு பதினைந்து நிமிஷ தொலைவில் இருந்தது அந்த குவார்ட்டஸ். தீப்பெட்டி - தீப்பெட்டியாய் இருந்த வீடுகளின் மத்தியில் ஜி-3 ஏர்போர்ட்டைச் சேர்ந்த ஸ்குவார்ட் ஒருவன் - கதவை தட்டிக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு நிமிஷத்திற்கு பின் கதவு விரிய - அந்த நாற்பத்தைந்து வயதுப் பெண்மணி எட்டிப் பார்த்தாள்.

“யார் வேணும்.”

“மிஸ் காயத்ரி வீடு இதானே?”

“ஆமா.”

“இருக்காங்களா?”

அவன் கேட்ட அதே நிமிஷம்.

குளித்துவிட்டு - ஈரத்தலையை துவட்டிய படியே வெளியே வந்தாள் காயத்ரி. அறிமுகமான புதுக் கதாநாயகி மாதிரி இருந்தாள். டிஸைனே இல்லாமல் ப்ளெய்னாக இருந்த மஞ்சள் புடவையில் மின்னினாள்.

“யாரும்மா?”

கேட்டபடியே வந்தவள் அவனைப் பார்த்துவிட்டு -

“ஓ... மூர்த்தியா? என்ன விஷயம்?” என்றாள்.

“இந்த லெட்டரை குடுத்துட்டு வரச் சொன்னாங்கம்மா...”

“யாரு?”

“ஷர்மா ஸார்.”

அந்த மடிக்கப்பட்ட தாளை வாங்கிப் பிரித்தாள். நீல மையில் ஆங்கில வரிகள். கவனமாகி நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து - “சரி நீ போயிட்டு வா.”

அவன் தலையசைத்துவிட்டு நகர்ந்து போனான்.

“என்னடி காயத்ரி...?” என்றாள் அம்மா.

“என்னை ட்யூட்டிக்கு வரச் சொல்லி இருக்காங்கம்மா...”

“இன்னிக்கு ரெஸ்ட்னு சொன்னே?”

“லெட்டர் கொடுத்து வரச் சொல்லி இருக்காங்க.”

“அதான் ஏன்னு கேக்கறேன்...?”

“இன்னிக்கு ட்யூட்டிக்கு போக வேண்டிய மஞ்ச உடம்புக்கு முடியாம படுத்திருக்காளாம்.”

“உடனே நீதான் கிடைச்சியா? ஒரு நாள் ரெஸ்ட் எடுக்கக்கூட விடறதில்லை. இந்த ஹோஸ்டஸ் உத்யோகமே வேண்டாம்டி.”

“ரொம்ப சலிச்சுக்காதே. அவசர ஆத்திரத் துக்கு இப்படித்தான் வரச் சொல்லுவாங்க. நான் புறப்படறேன்.”

காயத்ரி மளமளவெனக் கிளம்ப ஆரம்பித்தாள். அவசர அவசரமாய்ப் புடவை மாற்ற - கண்ணாடி முன்னால் மேக்கப்பைச் சேகரித்துக் கொண்டு - பாக்கை தோளில் மாட்டிக் கொண்டாள்.

“ஸ்லிப்பர் சனியன் எங்கே தொலைஞ்சது? தேடறப்போ கிடைக்காது...”

“பொறுமையா தேடினாத்தாண்டி கிடைக்கும்.” என்றபடியே ஸ்லிப்பரை

எடுத்துத் தந்த அம்மாவுக்குப் புன்னகையோடு

“தாங்க்ஸ்” என்று கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு - வெளியே வந்தாள்.

வேக நடையில் ஏர்போர்ட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். இரண்டு பக்கமும் காம்பெளண்ட் இல்லாத வீடுகள். சில வீடுகளில் செடிகளோ - நாலைந்தடி உயரத்துக்கு காம்பெளண்டாக பயிர் செய்யப்பட்டிருந்தது.

வீதியின் மூலையில் இருந்த பலசரக்குக் கடையை நெருங்கியபோது - கடைக்காரன் புன்னகைத்தான்.

“வாங்கம்மா.”

காயத்ரி வாயைத் திறக்கும் முன்பாக அவனே சொன்னான்.

“தேங்காய், சூடம், ஊதுபத்தி, பழம் எல்லாம் எடுத்துச் வெச்சாச்சம்மா... நீங்க எடுத்துட்டு போலாம்.”

தட்டை நீட்டினான். காயத்திரி வாங்கிக் கொண்டு மேலே நடந்தாள். பத்தடி தொலைவில் பிள்ளையார் கோவில் வந்தது.

“காயத்ரியா...? வாம்மா...”

சொன்னபடியே சூடத் தட்டை எடுத்தார் புரோகிதர்.

“சாமி - எனக்கு டயமாச்சு... அம்மா பேருக்கு அர்ச்சனை பண்ணிடுங்க. அனுஷ நட்சத்திரம். பிரசாதம் சாயந்தரம் வந்து வாங்கிக்கறேன்.”

சொல்லிவிட்டு - விநாயகரைப் பார்த்து கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு கோயிலை விட்டு வெளியே வந்தாள். சில நிமிஷங்களில்

மெயின் ரோட்டைப் பிடித்தாள். வேகவேகமாய் ஈர்போர்ட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

சார்ஜெண்ட் பைக்கை நிறுத்தி ஸ்டாண்ட் இட்டு அவசர அவசரமாய் கீழே விழுந்து கிடந்த யெஸ்டியை நோக்கி ஓடினார்.

யெஸ்டியருகே அவன் மல்லாந்திருந்தான். உடம்பு பூராவும் திட்டுத் திட்டாய் ரத்தம். தலையில் பலமாய் அடிபட்டுருக்க வேண்டும். முகத்தில் டிசைன் போட்ட மாதிரி கோடு கோடாய் ரத்தம் வழிந்தது. யெஸ்டியின் பெட்ரோல் டாங்க் உடைபட்டு பெட்ரோல் களக் களக் என்று வழிந்து கொண்டிருந்தது.

கீழே கிடந்த அவன் முகத்தைத் திருப்பி நாகியோரம் கை வைத்தார் சார்ஜெண்ட்.

லேசாய் மூச்சு வந்து கொண்டிருந்தது.

எவ்வளவு சீக்கிரமா அவன் ஹாஸ்பிடலில் அனுமதிக்கப்படுகிறானோ அவ்வளவுக்கு அவன் உயிர் பிழைக்கக்கூடிய சதவீதம் அதிகரிக்கும் என்று சார்ஜெண்ட்டுக்கு தோன்றவே - தன் பைக்குக்கு திரும்பி வயர்லெஸ்ஸை முடுக்கி கண்ட்ரோல் ரூமுக்கு செய்தியைத் தெரிவித்தார்.

மறுபடியும் அவனருகே வந்து நின்றார். பத்து நிமிஷங்களுக்கு பிறகு -

ஆம்புலன்ஸ் ஒன்று டயரைத் தேய்த்துக் கொண்டு வந்தது. தொடர்ந்து போலீஸ் ஜீப்.

தட்டென்று ஆட்கள் குதிக்க - நிமிஷத்துக்குள் சூழ்நிலையில் பரபரப்புத் தொற்றியது.

ஸ்ட்ரெச்சரில் ஆஸ்பத்திரி சிப்பந்திகள் அவனை அள்ளினார்கள்.

ஜீப்பினின்றும் இறங்கி வந்த நவநீத கிருஷ்ணனும். அவனாஷும் - அந்த சர்ஜெண்டிடம் விபரம் கேட்டார்கள்.

“ஓவர் ஸ்பீட்ல போன ஆசாமியா?”

“ஆமா ஸார்.”

“ஏதாவது பேசினானா?”

“இல்ல ஸார்.”

ஆம்புலன்ஸ் புறப்படத் தயாராக இருக்க - கான்ஸ்டபிளோடு நவநீதகிருஷ்ணனும் - அவினாஷும் ஆம்புலன்ஸிலேயே ஏறிக் கொண்டார்கள். ஆம்புலன்ஸ் ஜி. ஹெச்.சை நோக்கி வேகம் எடுத்தது.

ஸ்ட்ரெச்சரில் அவன் சலனமில்லாமல் படுத்திருந்தான்.

“கான்ஸ்டபிள்.”

“ஸார்?”

கான்ஸ்டபிள் அவனுடைய ஜெர்கின் பாக்கெட்டில் தேடினார். ஜெர்கின் பாக்கெட் களில் காற்று மட்டும் இருந்தது. ஜிப்பை விலக்கி - சர்ட்டின் மேல் பாக்கெட்டில் கையை விட்டார். நூறு ரூபாய் நோட்டொன்று வெளியே வந்தது. சில்லறை நாணயங்கள். ஒரு சின்ன சைஸ் டயரி.

டயரியை எடுத்து நவநீதகிருஷ்ணனிடம் நீட்டினார்.

நவநீதகிருஷ்ணன் டயரியை பிரித்துக் கொண்டிருக்க கான்ஸ்டபிள் யெஸ்டிக்காரனின் பான்ட் பாக்கெட்களில் கையை விட்டார்.

நவநீதகிருஷ்ணன் புரட்டுகிற பக்கங்களை எட்டிப் பார்த்தார் அவினாஷ்.

“கே.ஆர். தாஸ்”

பெயர் கோணல் மாணலாக எழுதப் பட்டிருந்தது.

மேலும் சில பக்கங்களைப் புரட்டினார். எல்லாமே வெறுமையாக விடப்பட்டிருந்தது. சில பக்கங்கள் கிழிக்கப்பட்டிருந்தது. டயரியை மூடிவிட்டு அவனைப் பார்த்தார் நவநீத கிருஷ்ணன்.

“ஏஜ் எவ்வளவு இருக்கும்? அவினாஷ்?”

“முப்பது இருக்கலாம் ஸார்...”

“என்ன காரணத்துக்காக இவ்வளவு வேகமா போயிருப்பான்னு தெரியலையே!”

“யெஸ்டி பைக் நம்பர் என்ன?”

“TDV 6734 ஸார்...”

“ஆர்.டி.ஓ. ஆஃபீஸை உடனடியா கன்டாக்ட் பண்ணி அட்ரஸ் கண்டு பிடிக்கணும்.”

“ஹாஸ்பிடல்ல அட்மிட் பண்ணிட்டு, அதுதான் முதல் காரியம் ஸார்.”

கான்ஸ்டபிள் - அவனுடைய பேன்ட் பாக்கெட்டிலிருந்த கீ் செயினையும் ரூபாய் தாள்களையும் வெளியே எடுத்து சீட்டின் மேல் வைத்தார்.

ரூபாய் தாள்களுக்கு மத்தியில் அந்த சின்ன துண்டு பேப்பர் தெரிந்தது.

“கான்ஸ்டபிள்...”

“ஸார்?”

“என்ன அது துண்டுப் பேப்பர்? கொடுங்க பார்க்கலாம்.”

கான்ஸ்டபிள் எடுத்து நீட்டினார்.

துண்டு பேப்பரைப் பிரித்துப் பார்த்தார் நவந்திரகிருஷ்ணன்.

மூன்று வார்த்தைகள் அதில் ஓடியிருந்தன.

'LIFE TOWARDS EAST'

தலையை சுத்தமாய் புல்டோஸர் விட்டு மேய்ந்த மாதிரி பளபளப்பான வழக்கையுடன் இருந்தார் ஷர்மா. அந்த மீசை முகத்தில் கம்பீரத்தை காட்டிக் கொண்டு தெரிந்தது.

உள்ளே நுழைந்த காயத்ரியிடம் வருந்தினார்.

“ஸாரி காயத்ரி... இன்னிக்கு உன் ஒரு நாள் ரெஸ்ட்டையும் பறிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்!”

“வாட்ஸ் தேர்... மஞ்சவுக்கு என்ன ஸார் உடம்பு?”

“வாட்டர் இன்பெக்ஷன்னு போன்லே சொன்னாங்க.”

“நான் கிளம்பறேன் ஸார்... ப்ளைட்டுக்கு இன்னும் பதினைஞ்சு நிமிஷம்தான் இருக்கு.”

“நாளைக்கு உனக்கு ரெஸ்ட் டே.”

- அவர் சிரித்துக் கொண்டே சொல்ல - காயத்ரி சர்மாவின் அறையை விட்டு வெளியே

வந்தாள். லவுஞ்ச்சைக் கடக்கிறபோது அவளின் எஹோஸ்டஸ் யூனிபார்மை உணர்ந்து ஒருவர் “எக்ஸ்க்யூஸ்மி” என்றார்.

“யெஸ்...”

“சிங்கப்பூர் ப்ளைட் எத்தனை மணிக்கு?”

“எய்ட் தர்ட்டி - இன்னும் பதினைஞ்சு நிமிஷம் இருக்கு.”

நகர்ந்தாள்.

ரன்வேயில் அந்த அலுமினியப் பறவை தின்று கொண்டிருந்தது. இணைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்டேர்ஸில் பிரயாணிகள் ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பூட்டியில் கலந்தாள் காயத்ரி. வருகிறவர்களை கும்பிட்டு உள்ளே அமர வைத்தாள்.

அடுத்த சில நிமிஷங்களில் ஸ்டேர்ஸ் விலகிக் கொள்ள - ப்ளைட் ரன்வேயைப் புரக்கணித்து ஊர்ந்து - ஐந்து நிமிஷத்திற்குப் பின் மேலே உயர்ந்தது.

காயத்ரி புன்னகையை உதடுகளில் நிரப்பிக் கொண்டு - ஒவ்வொரு பாஸஞ்சரையும் நெருங்கினாள். “வாட் டீ யூ வாண்ட் ஸார்?” அவளின் ஒற்றைக் கேள்விக்கு லெர் - ஹாட் டிரிங்க்ஸ் கேட்டார்கள்.

லைம் வித்தவுட் ஐஸ் கேட்டார்கள்.

ஸ்நாக்ஸ் கேட்டார்கள்.

ஜெயமோகனிடம் வந்தாள்.

“வாட் டீ யூ வாண்ட் ஸார்?”

ஜெயமோகன் நிமிர்ந்து புன்னகைத்தபடி கேட்டார்.

“ஒரு ஜோக் வேணும்.”

நவநீத கிருஷ்ணனின் முகப்பரப்பில் குழப்பம் கெட்டியாய் அப்பிக் கொண்டது.

“துண்டு பேப்பர்ல என்ன ஸார்?”

கேட்ட அவினாஷிடம் காட்டினார்.

“‘LIFE TOWARDS EAST’ அப்படின்னா?”

“புரியலை!”

“ஏதாவது கவிதையா?”

இரண்டு பேரும் குழம்பிக் கொண்டிருந்த அதே நிமிஷம் - ஆம்புலன்ஸ் வேன் ஜி.ஹெச் காம்பெளண்டுக்குள் நுழைந்திருந்தது. போர்டிகோவில் அடங்கியது. நின்ற உடனே சட்சட்டென்று கதவுகள் திறக்கப்பட்டு -

அங்கே, கே.ஆர்.தாஸ் ஸ்ட்டெச்சரோடு - ஜி.ஹெச் வராந்தாவினுள் பவனி சென்றான்.

இன்டென்சிவ் கேர் யூனிட்டில் ஒரு இராணுவ அவசரத்தோடு அனுமதிக்கப் பட்டான்.

ஃபார்மட்டுகளில் கையெழுத்துப் போட்ட நவநீத கிருஷ்ணன் நிமிர்ந்து அந்த டாக்டரை ஏறிட்டார்.

“எனிமோர் பார்மலிடீஸ் டாக்டர்?”

“போதும்.”

“பேஷண்ட்டுக்கு நினைவு திரும்ப சான்ஸ் இருக்கா டாக்டர்.”

“ரேர்.”

“அவன்கிட்டே பேசியாகணும் டாக்டர்.”

“வி வில் ட்ரை அவர் பெஸ்ட்?”

டாக்டர் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தார்.

“ஸார்... டாக்டர் என்ன சொல்றார்?”

வெளியே வந்த நவநீதகிருஷ்ணன் வார்த்தாவிலிருந்த அவினாஷிடம் விசாரித்தார்.

“நோ ஹோப்ஸ்ங்கறார். அடி பலம்.”

“ஒரு நிமிஷம் அவனுக்கு நினைவு வந்தாலும் போதும். இந்த வாசகத்துக்கு அத்தம் என்னன்னு தெரியணும்?”

“LIFE TOWARDS EAST.”

“அவினாஷ் இதைத் தமிழ்ப்படுத்துங்க.”

“வாழ்க்கை கிழக்கை நோக்கி!”

“சரியா வரலியா! லைஃப்-க்கு சமமா தமிழ்ல வேற என்ன வார்த்தை போடலாம்!”

“உயிர்.”

“அப்படின்னா உயிர் கிழக்கை நோக்கியா?”

“மேபி ஸார்.”

“ஏதாவது கோட் வேர்டா இருக்குமா அவினாஷ்?”

“நமக்கு அப்படித்தான் நினைக்கத் தோணும்?”

“இது கவிதையா இருக்கலாம்னு நினைக்கிறீங்களா?”

“ஒருவேளை கவிதை அல்லது சங்கேத வார்த்தை.”

“எனக்கு இது நிச்சயம் சங்கேத வார்த்தைன்னுதான் தோணுது அவினாஷ்.”

“எப்படி ஸார் சொல்றீங்க?”

“கவிதைன்னா அதுக்கு நிச்சயமா ஏதாவது ரிதம் இருக்கணும். இந்த வரிக்கு சரியான ரிதம் எதுவும் இருக்கிற மாதிரி படலை.”

“ஏன் ஸார் பூர்த்தியாகாத கதையா இருக்கக் கூடாது?”

அவினாஷ் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே -

ஆபரேஷன் கதவு திறக்கப்பட -

இரண்டு பேரின் பார்வையும் நிமிர்ந்தது. ஒரு நாஸ் அவசரமாய் வெளியே வந்தான்.

“சிஸ்டர்... பேஷண்ட்டுக்கு எப்படி இருக்கு?”

“எதுவும் சொல்ல முடியாது இன்ஸ்பெக்டர்...”

சொல்லிவிட்டு நாஸ் நிற்காமல் பக்கத்து அறைக்கு பறந்தான். அவள் திரும்பவும் தியேட்டருக்குள் நுழையப் போனபோது கேட்டார்கள்.

“கான்ஷியஸ் திரும்ப சான்ஸ் இருக்கா?”

“ஸாரி... எனக்கு தெரியாது.”

தியேட்டரினுள் நுழைந்து கொண்டாள். நவநீத கிருஷ்ணனும் அவினாஷும் மீண்டும் அந்த லைப் டுவார்டு ஈஸ்ட்-க்குப் புதைந்தார்கள்.

நிமிஷங்கள் கரைந்தது -

பதினைந்தாவது நிமிஷம் -

அந்த நாஸ் அவசரமாய் வந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்...

“இன்ஸ்பெக்டர்... பேஷண்ட்டுக்கு கான்ஷியஸ் வந்திருக்கு!”

பதட்டமாய் இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

சலைன் ட்யூப்கள் சொருகப்பட்டிருக்க - பாண்டேஜ் மயக்கமாய்க் கிடந்தான் கே.ஆர். தாஸ்...

பலஹீனமாய்க் கண்கள் திறந்திருந்தான்.

நவநீதகிருஷ்ணன் அவனருகே குனிந்தார்.

“தாஸ், நாங்க போலீஸ் ‘லைப் டு வார்டு ஈஸ்ட்’ பாக்கெட்டிலிருந்த துண்டுப் பேப்பர் வாசகத்துக்கு அர்த்தம் என்ன? அவ்வளவு அவசரமா எங்கே போயிட்டிருந்தே?”

“இ...இ...இ...ன்...ஸ்...பெ...க்...ட்...ர்...”

பேசத் திணறினான்.

உணர்ச்சியில்லாத விழிகள் உள்ளே பதுங்கிக் கொண்டு சிரமப்பட்டது.

மூச்சு இறைத்துக் கொண்டு வர மார்பு பாண்டேஜுடன் அசாத்திய வேகத்தில் ஏறி இரங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“அ...அ...அது...”

“சொல்லு?”

“அ...அ...அது வந்து...”

“சொல்லு தாஸ். சொல்ல முடியலைன்னா எழுதிக் காட்டறியா?”

“அது...அ...அது வந்து ஒரு...”

அடுத்த வார்த்தையை தொடரும் முன் - அவன் கண்கள் சட்டென்று ஸ்தம்பித்தது.

ஃப்ளைட் சிங்கப்பூர் ஏர்போர்ட்டில் லேண்ட் ஆகியிருந்தது. பயணிகள் எல்லோரும் இறங்கிப் போயிருக்க - காயத்ரி இன்னமும் ஜெயமோகனின் நினைவாகவே இருந்தாள்.

அவள் சர்வீஸில் இப்படி ஒரு கலகலப்பான பேர்வழியைச் சந்தித்ததே இல்லை. மனுஷன் ஏகப்பட்ட ஜோக்குகளை வைத்திருக்கிறாரே? சிரித்து சிரித்து வாய் வலித்து விட்டது.

ஏர்போர்ட் ஆபீஸ் அறைக்குள் நுழைந்து கையெழுத்து ஒன்றைப் பதித்துவிட்டு -

கண்ணாடிக் கதவை தள்ளி லவுஞ்சுக்குள் பிரவேசித்தாள். விஸ்தாரமாய் இருந்த அந்த மொசைக் பரப்பில் இவள் நுழைகிறபோது லேசான பரபரப்பு இருந்தது.

சுவரோரமாய் ஒரு சின்ன கும்பல். விமான சிப்பந்தியாளர்களிடம் லேசான பரபரப்பு.

“என்ன அங்கே?”

ஒருவரை நிறுத்தி விசாரித்தாள்.

“பாஸஞ்சர் யாருக்கோ திடீர்னு ஹார்ட் அட்டாக்.”

“ஈஸிட்? யாரது?”

கும்பலை நோக்கி நடந்தாள்.

கும்பலை விலக்கி முன்னால் போன போது -

ஜெயமோகன் -

நெஞ்சில் கை வைத்து வாய் பிளந்து செத்திருந்தார்.

கே.ஆர்.தாஸை போஸ்ட்மார்ட்டத்துக்கு ஒப்படைத்துவிட்டு - நவநீதகிருஷ்ணனும், அவினாஷும் முன்புறம் வந்தார்கள்.

“அவனுக்கு உணர்வு வந்தும் - பிரயோஜனம் இல்லாம பேச்சு ஸார்.”

டெலிபோனும் கையுமாய் போராடிக் கொண்டிருந்த கான்ஸ்டபிள் அவர்களிடம் வந்தார்.

“ஸார், பைக் நம்பர் வச்சு ட்ரை பண்ணினதுல அவனுடைய அட்ரஸ் கிடைச்சது.”

“சொல்லு.”

கான்ஸ்டபிள் கிறுக்கியிருந்த அட்ரஸை வாங்கிப் பார்த்தார்கள்.

கே.ஆர்.தாஸ் -

214 சாகர் நகர் -

சென்னை.

மரத்தடியில் இருந்த ஜீப்பைப் பொறுக்கிக் கொண்டு பறந்தார்கள்.

பத்தாவது நிமிஷம் சாகர் நகர் வந்தது. நடுத்தர வர்க்கம் வாழும் ஏரியா. பெரும்பாலான வீடுகளில் தலையில் ஆன்ட்டென்னா பிளையது.

“இருநூத்திப் பதினாலு! அந்தப் பக்கம் போகணும் ஸார். இந்தப் பக்கம் நம்பர் ஏறு வரிசையில் போகுது.”

நவநீதகிருஷ்ணன் ஸ்டியரிங்கை வளைத்தார்.

கதவு நம்பர் பார்த்து ஜீப்பை நிறுத்தினார்.

குட்டை காம்பெளண்ட் சுவருக்குப் பின்னால் இருந்தது. இருநூற்றிப் பதினாலாம் எண்ணிடப்பட்ட வீடு.

ஜீப்பினின்றும் இறங்கி -

காம்பெளண்ட் கதவைத் திறக்கப் போன போது -

“ஸார், வீடு பூட்டியிருக்கு” என்றார் அவினாஷ்.

அப்போதுதான் நவநீதகிருஷ்ணன் அதைக் கவனித்தார்.

“பக்கத்துல விசாரிக்கலாம் வாங்க.”

அருகாமை வீட்டுக்குப் போய் காலிங் பெல்லை அழுத்தினார்கள்.

“டிடிங்”

வீட்டுக்குள் மணியோசை கேட்ட சில விநாடிகளுக்குப் பின் கதவு திறந்தது.

மஞ்சளை முகத்துக்கு ஏராளமாய் விநியோகம் செய்திருந்த அந்தப் பெண் போலீஸ் யூனிபார்ம்களைப் பார்த்ததும் லேசாய் கண்களில் மிருண்டாள்.

“யார் வேணும்?”

“பக்கத்து வீட்ல இருக்கிறவங்க யாரு?”

“அவர் பேரு தாஸ்.”

“வீட்ல வேற யாரும் இல்லையா?”

“இல்லை. என்ன விஷயம்?”

“அவர் இறந்துட்டார், அவர் ஃபாமிலிக்கு விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தணும்.”

அந்தப் பெண் திடுக்கிட்டாள்.

“அவர் இறந்துட்டாரா? எப்படி இறந்தார்?”

“பைக் ஆக்ஸிடெண்ட். வீடு பூட்டி யிருக்கு அதான் உங்களைக் கேக்கலாம்னு வந்தோம்.”

“அந்த வீட்ல அவர் மட்டும் தனியாத்தான் இருந்தார்.”

“என்ன பண்ணிட்டிருந்தார்.”

“அந்த வீட்ல அவர் குடியிருக்காணு தெரியும். மத்தபடி வேற எதுவும் எனக்குத் தெரியாது.”

“உங்க வீட்ல வேற யாராவது இருக்காங்களா?”

“அப்பா இருக்கார்.”

“அவருக்கு ஒருவேளை அந்த ஆளைப் பத்தி தெரியுமா? கொஞ்சம் வரச் சொல்றீங்களா?”

அவள் உள்ளே போனாள்.

வீட்டுக்குள் போனவள் ஒரு அறுபது வயது பெரியவரைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தாள்.

பெரியவரின் நெற்றியில் திருநீறு - உடம்பில் கதர் சட்டை கதர் வேஷ்டி. கையில் நுண்ணாய் ஏதோ ஒரு புத்தகம்.

“எஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.”

“பக்கத்து வீட்டு தாஸிடம் நீங்க பேசி இருக்கீங்களா?”

“அதிகமா பேசினதில்லை.”

“வீட்ல அவர் மட்டும் தனியாத்தான் இருந்தாரா?”

“ஆமா.”

“அவரோட ரிலேடிவ்ஸ் பத்தி நீங்க கேட்டதில்லையா?”

“கேட்டிருக்கேன். அம்மா, அப்பா செத்து ரொம்ப வருஷம் ஆகிறதாம். இவர் ஒரே பையனாம். ரிலேடிவ்ஸ்ஸோட அதிகமா டீசில்லையாம்.”

“என்ன பண்ணிட்டிருந்தார்? எங்காவது வேலைக்கு போனாரா?”

“வேலைக்குப் போன மாதிரிதான் இருந்தது.”

“எங்கே?”

“அந்த விபரம் தெரியலை.”

“அவர் கவிதையெல்லாம் எழுதுவாரா?”

“கவிதையா தெரியலையே.”

“அவர் பாக்கெட்ல 'LIFE TOWARDS EAST'-னு ஒரு பேப்பர்ல எழுதி வெச்சிருந்தார்.”

“லப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்டா? அப்படின்னா?”

“அதான் எங்களுக்குப் புரியலை.”

“ப்ரெண்ட்ஸ் யாராவது அவரைப் பார்க்க வருவாங்களா?”

“ப்ரெண்ட்ஸ்... ஸாரி இன்ஸ்பெக்டர் அவரோட ப்ரெண்ட்ஸ் போக்குவரத்து பத்தியெல்லாம் எனக்குத் தெரியலை.”

“தாங்க்ஸ் நாங்க வர்றோம்.”

இருவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

“கே.ஆர்.தாஸ் வீட்டுக்குள் நுழைஞ்சு பார்த்துடலாம். கீ பஞ்ச் வெச்சிருக்கீங்களா அவினாவு?”

“வெச்சிருக்கேன் ஸார்.”

“வாங்க போலாம்...”

காம்பெளண்ட் கேட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

சாவினை மாறி மாறிப் போட்டு தாளின் கீட்டுக் கதவில் தொங்கிய பூட்டுடன் போராடினார்கள்.

கிட்டத்தட்ட பத்து நிமிஷ பேராட்டத் துகடிப் பின் -

“க்லிக்...”

பூட்டு வாய்விட்டு சிரித்தது.

உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

இரண்டு நாற்காலிகளோடு முன்னறை நுழைந்தது. ஒரு போர்ட்ரெய்டை சுவரில் மாட்டி வைத்திருந்தான். கடற்பரப்பில், தென்ன மனசை அள்ளியது. போர்ட்ரெய்டின் ஓர வாகங்களை பார்த்த நவநீத கிருஷ்ணனும், அவினாவுடும் புன்னகைத்தார்கள்.

**‘உலகின் அழகை
ரசிக்கத் தெரிந்த
நானும்...
கவிஞனே.’**

முன்னறையைக் கடந்து உள்ளே போக முனைகிற வந்தது. கசங்கலான படுக்கை. போகவாயும், விரிப்புத் துணியும் கலைந்து கிடந்தது.

பேனாஜிமேல் ஒரு கடிகாரம் சாவி தீர்ந்து கிடக்கிறது. முடமாக்கி நிறுத்தியிருந்தது.

பக்கத்தில் ட்ரான்ஸிஸ்டர் ஒன்று கொஞ்சம் புராதனமாய்த் தெரிந்தது.

மேஜையின் இழுப்பறையை இழுத்தார்கள்.

வயர்கள், ப்ளக்குகள், ஹோல்டர்கள் என்று எலக்ட்ரிகல் அயிட்டங்கள் கண்ணில் அடித்தது. தொடர்ந்து பழைய வார இதழ்கள், குடும்பம், பெயர்ச்சி, சனிப்பெயர்ச்சி புத்தகங்கள், கால வதியாகிப் போன கல்யாணப் பத்திரிகைகள்.

இழுப்பறையை அலசிக் கொண்டிருந்த நவநீதகிருஷ்ணனின் கண்ணில் சட்டென்று அது தென்பட்டது. ரப்பர் ஸ்டாம்பில் அதன் வாசகங்களை உற்றுப் பார்த்தார்.

“சாந்தா என்டர்பிரைஸஸ்”

ரெக்ரியேஷன் க்ளப்

“சாந்தா என்டர்பிரைஸஸ்தான் அவள் வேலை பார்க்கிற இடம் போலிருக்கு.”

“முழு அட்ரஸ் அதில் இருக்கா ஸார்?”

“இல்லை... ஆனா கண்டுபிடிச்சுடலாம் நோ ப்ராப்ளம்...”

அந்த ரப்பர் ஸ்டாம்பை பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு மேலும்...

அந்த மேஜையைக் கிளறினார்கள்.

ஒரு வாழ்த்துக் காட்டு கிடைத்தது.

பிரிக்க -

இரண்டு வெள்ளைப் பறவைகள் பக்கம் பக்கமாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க - அருகில் பொடிப் பொடியான ஆங்கில வார்த்தைகள்.

'Thank you for loving me
and
Teaching me Me Love'

தே 'காதலுடன்' என்று எழுதி ஒரு கையெழுத்து தெரிந்தது.

“சத்தியா.”

சிங்கப்பூர் ஏர்போர்ட்டைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஹெய் ஜெயமோகனின் உடம்பை தீவிரமாய் பரிசோதித்துவிட்டு நிமிர்ந்தார்.

“சிவியர் ஹார்ட் அட்டாக்!”

மஞ்சள் நிற முகத்தோடு அருகில் துள்ளிவந்த அந்த சிங்கப்பூர் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கும்பலுக்குள் எட்டிப் பார்த்த வதிகையை ஏறிட்டார்.

“மீட்ட தீங்க இந்த ஃப்ளைட்ல வந்த விமானஸ்ட்ஸ்ஸா?”

“ஆமா.”

“தீர்த்தவரைப் பற்றி ஏதாவது தகவல் கிடைக்க முடியுமா?”

“என்ன தகவல்?”

“அவர் ஃப்ளைட்டில் பயணம் செய்யும் போது - நெஞ்சு வலிக்கிறது என்று ஏதாவது சொன்னார்?”

“தே இன்ஸ்பெக்டர். ஹிவாஸ் ஆல் தீவிர ஜோக்கடிச்சார். ஒரு இருபது நிமிஷம் இளைஞனுக்குரிய உற்சாகத்தோடு ஹார்ட் அட்டாக்.”

“ஹிட்? அவ்வளவு உற்சாகத்தோடு ஹார்ட் அட்டாக் எப்படி ஹார்ட் அட்டாக்?”

இன்ஸ்பெக்டர் தன் 'மொழுமொழு' மோவாயைத் தேய்த்துக் கொண்டே -

இறந்துக்கிடந்த ஜெயமோகனைப் பார்த்தார்!

வாழ்த்துக் கார்டைப் புரட்டிப் பார்த்த போது - அந்த சந்தியாவின் முகவரி சுத்தமாக எழுதப்பட்டுக் கிடந்தது,

“லைஃப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்ங்கர வார்த்தைக்கு அர்த்தம் ஒருவேளை இந்தப் பொண்ணுக்கு தெரிஞ்சிருக்கலாம் ஸார்.”

“மே...பி... இந்தப் பொண்ணை கான்டாக்ட் பண்ணிப் பார்க்கலாம்.”

தாஸின் வீட்டை பூட்டிவிட்டு - ஜீப்புகள் வந்து அதை விரட்டினார்கள். வாகன காலனியில் இருந்த சந்தியாவின் வீடு பச்சாடிஸ்டெம்பரில் குளித்து பளபளப்பாய் மின்னியது.

காலிங்பெல்லுக்கு வேலை கொடுத்தார்கள்.

கண்ணாடி போட்ட ஒரு நபர் கதவைத் திறந்து - ஸ்பெக்லைசை கையால் உயர்த்தி ‘என்ன வேணும்?’ என்பது போலப் பார்த்தார்.

“சந்தியா வீடு இதானே?”

“ஆமா.”

“நீங்க?”

“சந்தியாவோட அப்பா! என்ன விஷயம் இன்ஸ்பெக்டர்? எதுக்காக அவரைக் கேக்கறீங்க?”

“கே.ஆர்.தாஸ்ங்கரவரைத் தெரியுமா?”

“தெரியாதே...”

“அவர் பைக் ஆக்ஸிடென்டுல இறந்துட்டார். அது சம்பந்தமா உங்க மகளை நாங்க ஸ்கைப் பண்ணணும்.”

“அவர் இறந்ததுக்கும் எம் மகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாதுன்னு நினைக்கறேன். அந்த செத்துப் போன தாஸை உங்க மக காதலிச்சிருக்கா!”

அவர் அதிர்வது தெரிந்தது.

அவரின் அதிர்ச்சியை பொருட்படுத்தாமல் அந்த கிருஷ்ணன் கேட்டார்.

“லைஃப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்’-ங்கிற ஸ்கைப்பிங் உங்களுக்கு அர்த்தம் தெரியுமா?”

“நிபலையே.”

“உங்க டாட்டரை கொஞ்சம் கூப்பிட வணக்கமா? நாங்க விசாரிச்சுக்கறோம்.”

“அவ இப்ப வீட்ல இல்லை.”

“எங்கே போயிருக்காங்க?”

“ஆபீஸ் போயிருக்கா.”

“ஆபீஸ் எங்கே?”

“கோமதி லிமிடெட். ஒரு ப்ரைவேட் கம்பனி.”

“என்னவா இருக்காங்க?”

“எவ்ளோ டைப்பிஸ்ட்!”

“ஹெனி அட்ரஸ் தர முடியுமா?”

“தேன் இன்ஸ்பெக்டர்... அவளுக்கு என்ன எதுவும் வராது?”

“நத்திங்... இது சின்ன ஆக்ஸிடென்ட் கேஸ்தான். செத்துப் போன தாஸ் போலீஸ் சிக்னலை மீறி பைக்ல வேகமாக போனதும் அவர் பாக்கெட்ல ‘லைப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்’னு எழுதின காகிதமும்தான் எங்களுக்கு சந்தேகத்தை உண்டாக்கிடுச்சு. அவர் என் கேவமா போனார்? அந்த வாக்கியத்தோட அர்த்தம் என்ன? இந்த ரெண்டு கேள்விக்கும் விடை தெரிஞ்சிட்டா பிரச்னை சால்வ் ஒருவேளை உங்க மகளுக்கு அது தெரிஞ்சிருக்கலாமனு நினைக்கறோம்...”

அவர் அட்ரஸை எழுதித் தந்தார்.

“நானும் உங்களோட வரட்டுமா?”

“வேண்டாம். இதுல பயப்படறதுக்கு எதுவுமில்லை. உங்க டாட்டர்கிட்டே சின்ன என்சொயரி அவ்வளவுதான்!”

சொல்லிவிட்டு ஜீப்பை மறுபடியும் கிளப்பினார்கள்.

கோமதி லிமிடெட் ஆரோக்கியமாகத் தெரிந்தது. சுவர்கள் பூராவும் புது பெயிண்ட்டு மினுமினுப்பு. பெரிய க்ரில் கேட்டில் செக்ஸ்ஸி கார்டிடம் சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

ரிசப்ஷனிஸ்ட், விஸிட்டர்ஸ், போன்கள் என்று எந்த தொந்தரவுமில்லாத சேஸ் நாயக வரிகளை கண்களாலே சேஸ் பண்ணி கொண்டிருந்தாள்.

இயந்திரத் துப்பாக்கியைக் காட்டி டைரக்டர் கதாநாயகியை மிரட்டிக் கொண்டிருந்தபோது

“எக்ஸ்க்யூஸ்மீ” என்றார் நவநித்யன். கிருஷ்ணன்.

மனசில்லாமல் நிமிர்ந்தாள் அவள். காக்கி டிரைபர்ஸை பார்த்ததும் பதட்டமாய் சேஸைக் கவனித்தாள். எழுந்தாள்.

“ஈஸ்ட்”

“மீஸ் சந்தியாவை நாங்க பார்க்கணும்.”

“ஸ்டெனோ டைப்பிஸ்ட்?”

“ஈஸ்ட்”

“ஒரு நிமிஷம்!”

அவள் இண்டர்காமைத் தட்டினாள்.

“நான் தான் குரு!”

“...”

“சந்தியா... ஸ்டெனோ டைப்பிஸ்ட் உங்க டைவன் தானே?”

“...”

“தங்க்பூ!”

“ரிஸிவரை வைத்துவிட்டு -

“நீங்க டிசைனிங் செக்ஷன் போகணும்?”

“டிசைனிங் செக்ஷன் எப்படி போகணும்?”

அவள் வழி சொன்னாள்.

அவள் சொன்ன வழியைப் பின் டிரைவர்கள்.

டிசைனிங் செக்ஷன் வந்தது.

பன்னிரண்டு பிரவேசித்தார்கள்.

பென்களிடையே நடுநாயகமாய் ஆபிஸர் டைரக்டரின் அலுவலகத்தில் இருந்த ஒருவரை அணுகி

“எக்ஸ்க்யூஸ்மீ!”

நிமிர்ந்தாள். போலீஸைப் பார்த்ததும் நவநித்யன்.

“எஸ்...”

“மிஸ் சந்தியா இங்கே வொங்கு
பண்ணாங்களா?”

“ஆமா...”

“அவங்களை நாங்க பார்க்கணும்...”

“என்ன விஷயம்?”

“ஒரு சின்ன என்கொயிரி... ஆக்ஸிடென்ட்
கேஸ் விஷயமா?”

“ஸாரி ஸார். வீட்டு அட்ரஸ் தர்ரோட
அங்கே அவங்களைப் பாருங்க!”

“ஏன்! இங்கே பார்க்க முடியாதா?”

“சந்தியா இன்னிக்கு லீவ்!”

விஷயம் கேள்விப்பட்டதும் அதிர்ஷ்ட
போய் - இங்கே வந்ததும் அழுது புலம்பிச் சும்மா
தாயங்களை முடித்து விட்டு அழுகையெல்லாம்
ஓய இன்றைக்குத் தான் ஓரளவு தெளிவாக
இருந்தாள் சாரதா.

உயில் சம்பந்தமாய் லாயர் வந்து
இடங்களில் கையெழுத்து வாங்கிவிட்டு
போனபிறகு சட்டென்று சாராதாவுக்கு அந்த
சந்தேகம் வெளிச்சமிட்டது.

அவசரமாய் டெலிபோனை இழுத்து
ரிஸிவரை எடுத்தாள்.

டயல் செய்தாள்.

“ஹலோ ரமணியா?”

“...”

“இப்ப பீப்பா இருக்கியா?”

“...”

“உன்கிட்டே கொஞ்சம் பேசணும்.”

“...”

“இப்பவே வரலாமா?”

“...”

“சரி. வர்றேன்!”

ரிஸிவரை சாத்திவிட்டு போர்டிகோவுக்கு
வெளியே வந்தாள்.

கனராத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த
பாஸ்பர்த் தெரிந்தான்.

“பாஸ்பர்த் காரை எடு!”

செல்லிக் கொண்டே காரின் கதவைத்
திறந்து கொண்டே உள்ளே போனாள்.

பாஸ்பர்த் காரைக் கிளப்பினான். கார்
கனராத் வந்ததும் -

“பாஸ்பர்த் வீட்டுக்குப் போகணும்” என்றாள்.

“என் கைலகளைத் தேய்த்தது.

அதிகாராவது நிமிஷம் -

அந்த பங்களாவினுள் பிரவேசித்தது கார்.
கனராத் உள்ளே போய் -

கனராத் தொட்டபோது கண்ணில் பட்ட
பாஸ்பர்த் காரைக் கிளப்பினான்.

“பாஸ்பர்த் வரச் சொல்லு” என்று
கனராத் வீட்டு வெல்வெட் தைத்த
பாஸ்பர்த் தன் உடம்பைக் கொடுத்தாள்.

கனராத் ஜன்னல் கார்ட்டன் முதல் கால்
வரை எல்லாமே உயர் தரம் என்பது
கனராத் தெரிந்தது. இரண்டு
கனராத் முன்னால் இறந்து போன

அவளுடைய கணவனின் ஃபோட்டோ ஒன்று எல்லார் ஜட்சைஸில் மாட்டப்பட்டிருந்த சந்தன பொட்டு வைக்கப்பட்டு மாவை பல்புசுகிதமாக தெரிந்தது! ஒரு கப்போய்யம் சாய்வாய் பத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தது.

“வா... சாரதா...”

ரமணி வரவேற்றாள். நெற்றியை வெறுமையாயிருந்தாள். சிம்பிளான வெள்ளை வாயில் புடவை. இந்த இரண்டு மாத காலத்திற் நிறைய இளைத்திருந்தாள்.

உட்கார்ந்து கொண்டே கேட்டாள்.

“என்ன திடீர்ன்னு... என்ன பார்க்கணும் வந்திருக்கே...?”

“காலைல உன் ஞாபகம் வந்தது ரமணி. கூடவே ஒரு சந்தேகமும் தோணிச்சு.”

“என்ன சந்தேகம்?”

“ஹார் அட்டாக்!”

“எங்கே இறந்தார்?”

“சிங்கப்பூர் போனபோதுதான். போர்ட்டை விட்டு வெளியே வந்ததும் - டாக்ஸி பிடிச்சிருக்கார். போற வழியிலே ஹார் அட்டாக் வந்து இறந்துட்டார்.”

“இதனால் எனக்கு சந்தேகம் ரமணி. ஹாஸ்பெண்டும் இதேபோல சிங்கப்பூர் போய் டாக்ஸி பிடிச்சு ஹார் அட்டாக் வந்து இறந்துட்டார். ஒரே வித்தியாசம் திடீர் லாஞ்ச்லேயே இறந்துட்டார். உன் வீட்டுக்கு டாக்ஸியிலே போறப்போ இறந்திருக்கார்.”

“நீ சொல்றதைப் பார்த்தா?”

“ரெண்டு பேரோட இறப்பிலும் எனக்கு சந்தேகம். என்னோட கணவர் தினம் தவறாமல் எங்கிருக்குன்னு தெரியணும். எக்ஸர்சைஸ் பண்ணுவார். டயர் விஷயத்துக்கு என்னை அவன் கூட வேலை செய்யறான்?”

“அவன் வீட்டுக் காய்ச்சல் தலைவலின்னு கூட இருவாரக்கும் டாக்டர் வீட்டை மிதிச்சு அவருக்கு திடீர்னு ஹார்ட் அட்டாக் என்னால நம்ப முடியலை.”

“நீயே நீ சொன்னதும்தான் எனக்கும் தெரியுமே வருது சாரதா. நம்ம சந்தேகத்தை என்னால் சொல்லிப் பார்க்கலாமா?”

“போய்ஸ் வேண்டாம். எனக்கு ஒரு விஷயம் ஏஜென்ஸி தெரியும். அவங்களை விடப் பன்றதுதான் பெட்டர்.”

“பெட்டர் ஏஜென்ஸியா?”

“ஆம். ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னாடி அந்த ஒரு மிரட்டல் கடிதம் வந்தது. அப்போது பெட்டர் ஏஜென்ஸ்தான் முன்னாடி.”

“பெட்டர் லிமிடெட்டை விட்டு வந்ததால் சந்த முகங்களோடு வெளியே வந்ததால் நவீனகிருஷ்ணனும், அவினாஷும்.”

“அவர்களைக் கேட்டா ஆபீஸ் போயிருக்கறதா போர்ட்ல இறங்கி ஹார்ட் அட்டாக் வந்து இறந்துட்டார். ஒரே வித்தியாசம் திடீர் லாஞ்ச்லேயே இறந்துட்டார். உன் வீட்டுக்கு டாக்ஸியிலே போறப்போ இறந்திருக்கார்.”

“கேட்டாஸ்தான் குழப்பம்னா... அவன் சந்தவங்க அதைவிடக் குழப்பமா இருக்கான்?”

“கேட்டா தாஸ் வேலை பார்க்கற சாந்தா அவன் என்னோட எங்கிருக்குன்னு தெரியணும். எக்ஸர்சைஸ் அவன் கூட வேலை செய்யறான். என்னை? எலப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்டு’க்கு என்னுடையதே.”

“சாந்தா எண்டர்ப்ரைஸஸ் அதிக பணம்
இல்லாத கம்பெனி போலிருக்கு.”

“நோ ப்ராப்ளம். கண்டுபிடிக்கலாம்.”

ஜீப்பை அந்தத் திருப்பத்தில் திருப்பி
நிறுத்தினார். அவர் நிறுத்தின இடத்தில் அது
சின்ன டெலிபோன் பூத் க்ரீம் நிற பெய்ண்ட்
அடிக்கப்பட்டு தெரிந்தது.

உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த ஊழலு
பெண்மணியை அணுகினார்கள்.

“டெலிபோன் டைரக்டரி இருக்காண்டி”

“இருக்கு ஸார்.”

“ஒரு நிமிஷம் குடும்மா.”

அவள் கீழே குனிந்து டைரக்டரி
எடுத்துத் தந்தாள். நவநீதிகிருஷ்ணன் அது
வாங்கிப் புரட்டினார்.

“டைரக்டரில் அட்ரஸ் கிடைக்குமா
நினைக்கிறீங்களா ஸார்?”

“மே பி கம்பெனின்னு இருந்தா நான்
போன் இல்லாம இருக்காது. ஸோ, தான்
அட்ரஸ் கிடைக்கலாம்.”

டைரக்டரியில் எஸ் வரிசையை விரித்து
வரிசையாய் பெயர்களை பார்வையிட்டார்.

சாந்த மூர்த்திகள்.

சாந்தாக்கள்.

சந்தியாக்கள்.

சந்தானங்கள்.

சாந்தா எண்டர்ப்ரைஸஸ் வராமலே
சத்யாவுக்குப் போயிற்று.

“சாந்தா எண்டர்ப்ரைஸஸ் வாங்கி
வரிசை சத்யாவுக்குப் போயிற்று.

“சாந்தா எண்டர்ப்ரைஸஸ் இல்லையே”

“அது வேளை கம்பெனி ப்ரொப்டைட்டர்
சின்ன டெலிபோன் எடுத்திருப்பாங்களா?”

“ஆமாம்” நவநீதிகிருஷ்ணன்
பெய்ண்ட் மூடப்போனபோது -

“அது நிமிஷம் ஸார்.”

“அந்த டைரக்டரியைக் கொடுங்க.”

“டைரக்டரியை வாங்கி - கடைசி சில
பெயர்களில் இருந்த புது இணைப்புகளை
பெயரிட்டார். கண்களில் பிரகாசம்.

“நீங்கள் இருக்கு அந்த சாந்தா
எண்டர்ப்ரைஸஸ் புதுசா கனெக்ஷன்
என்கிறீயாங்க போலிருக்கு.”

“அது உட்காரை நோட் பண்ணிக்கங்க.”

“அவரையைக் குறித்துக் கொண்டு -
அந்தத் தீயில் ஏறினார். தியாகி ராமசாமி
அவரை இருக்கிற சாந்தா எண்டர்
ப்ரைஸஸ் ஹெப்பம் பிடித்துக் கொண்டு ஜீப்

அது பாதையின் மத்தியில் இருந்த
“சாந்தா எண்டர்ப்ரைஸஸ்” சின்ன போர்டின்
மேல் தன்னை அடையாளம் காட்டிக்
கொண்டிருந்த கோபி கரைந்து போயிருந்த
பெயர் விட்டையே கம்பெனியாக
எதிர்வைத்திருந்தார்கள். முன்புறம் கம்பி
விட்டையில் - கவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்தது.

புதிய நுழைந்தார்கள். முன் அறையில்
அவர்கள் உள் பக்கம் பார்த்தபோது - ஒரு
பெயர் தலை ஆசாமி வந்து
கொண்டிருந்தார். இவர்களின் யூனிபார்மை

திகைப்புடன் பார்த்தபடி வந்தவர் - பதவியை
குரலோடு கேட்டார்.

“என் வேணும் ஸார்?”

“கே.ஆர்.தாஸ் இங்கேதானே வேலை
பண்ணார்?”

“ஆமா.”

“இன்னிக்கு வந்திருக்காரா?”

“வந்தார். ஏதோ அவசர வேலை
வெளியே போனார்.”

“அவசர வேலை?”

நவநீதகிருஷ்ணனும், அவியையும்
ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“என்ன வேலையா வெளியே போனார்?”

“தெரியலை ஸார்.”

“சுப்பீரியர் இங்கே யாரு?”

“அவர்தான் சுப்பீரியர் எங்களுக்கு.”

ஒரு விநாடி திகைத்துவிட்டு அவர்
ஏறிட்டார்கள்.

“அவர் என்ன வேலையா வெளியே
போனார்னு இங்கே யாருக்காவது தெரியுமா?”

“ஒரு நிமிஷம் ஸார்.”

அவர் உள்ளே போய்விட்டுத் திரும்பி
போது கூட ஒரு இளைஞன் வந்தான்.
ஷர்ட்டில் பெண்களுக்குப் பிடிக்காத ஆய்வு
வரிகள் எழுதி வைத்திருந்தான்.

“இவர் ஸ்டெனோ ஸார். திரைப்பட
விசாரிச்சுப் பாருங்க.”

அந்த இளைஞனை ஏறிட்டனர்.
இருவரும். நவநீதகிருஷ்ணன் கேட்டார்.

“தாஸ் என்ன வேலையா வெளியே
போனார்னு தெரியுமா?”

“தெரியலை ஸார். அவர் எதுவும்
கவனிப்பே போகலை. போன்கால் ஒண்ணு
கூடு உடனே போயிட்டார்.”

“அவரே டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்”னா
அங்குக்கு அந்தத் தெரியுமா?”

“அவரே டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்டார்.”

“என்ன அங்கே?”

ஒருவரை நிறுத்தி விசாரித்தான்.

“இந்த கம்பெனியில கோட்வேர்ட் ஏதாவது
பிளாக்கிற பழக்கம் இருக்கா?”

“இல்லையே ஸார்.”

“இங்கே என்ன வொர்க் நடக்குது?”

“பிரிங்ஸ் சப்ளை பண்ணோம் ஸார்.”

“வெளியே வாங்கி இங்கே டிஸ்ட்ரிப்யூட்
செய்கிறீர்கள்?”

“ஆம் ஸார்.”

“பென் கனெக்ஷன் எப்போ
கிடைக்க?”

“ஒரு வருஷம் ஆகுது ஸார்.”

“பென்ட்ரெட்டர் யாரு?”

“தந்தையர் ஸார். அவர் அதிகமா இங்கே
கவனம். தாஸ் தான் இதைப் பார்த்து
கொண்டார்.”

“இங்கே எத்தனை பேர் வேலை
செய்கிறீர்கள்?”

“அஞ்சு பேர்.”

“பென்ட்ரெட்டர் அட்ரஸ் சொல்றீங்களா?”

“அவர் எதுக்காக விசாரணைன்னு நான்
கவனிக்க மாட்டேன்.”

“தாஸ் போன பைக் மரத்துல மோதிடுச்சு.”

பதறலாய் நிமிர்ந்தார்கள் அவர்கள்.

“ஸார்?”

“தாஸ் இறந்துட்டார்” தொடர்ந்த நவநீதகிருஷ்ணன் சொல்ல -

இன்னும் கொஞ்சம் கண்ணில் அதிர்ச்சி காட்டினார்கள்.

“அவரோட பாக்கெட்ல ஒரு பேப்பர்ல எழுதியிருந்த வாசகம்தான் ‘லைப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்’

அவர்கள் திக்கித்துப் போய் நின்றிருந்தார்கள்.

“அவருக்கு ரிலேடிவ்ஸ் யாரும் இல்லையா?”

“தெரியலை ஸார்?”

“லேடீஸ் யாராவது அவரைப் பார்க்க வர்துண்டா?”

“வந்த மாதிரி தெரியலை ஸார்!”

“சந்தியாங்கிற பொண்ணைத் தெரியுமா?”

“தெரியாது ஸார்!”

சலிப்போடு - ஆபீஸை விட்டு நவநீதகிருஷ்ணனும், அவினாஷும் வெளியே வந்தார்கள்.

“கேஸோட ஆரம்பத்தைவிட்டு ஒரு மில்லி மீட்டர் தூரம்கூட நகராம இருக்கோம் சம்பந்தப்பட்டவங்களை பார்த்து பாடினா ஒப்படைச்சிட்டு கேஸை ஒரு நாள்ல முடிச்சு லாமனு பார்த்தா முடியாது போலிருக்கே?”

“அந்த லைப் டுவேர்ட் ஈஸ்ட் ஆபத்தான கோட்வேர்டோன்னு தோணுது சார்.”

தீப்பை ஸ்டேஷனை நோக்கி விரட்டி - ஸ்டேஷனை தொட்டு முன்புற கான்ஸ்டபிள் ஈஸ்ட் சல்யூட் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள். ஸ்டேஷன் ரைட்டர் அருகில் வந்து சொன்னார்.

“ஸார், உங்களைக் கேட்டு யாரோ ரெண்டு மூன்று தடவை போன் பண்ணியிருந்தாங்க.”

“யாருன்னு நீங்க கேக்கலையா?”

“கேட்டேன் ஸார். நீங்க வந்ததும் பேசிக்கறென்னு சொல்லிட்டாங்க.”

“சரி போன் வரட்டும்!”

சொல்லிவிட்டு டீ வரவழைத்து ஈஸ்ட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது டெலி போன் மறுபடியும் கூப்பிட்டது.

நவநீதகிருஷ்ணன் ரிஸிவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ... எஃப்.பி.ஐ. போலீஸ் ஸ்டேஷன் ஈஸ்ட்”

“இன்ஸ்பெக்டர் நவநீதகிருஷ்ணன் இருக்காரா?”

“ஈஸ்ட்...ஹோல்டிங்!”

“வணக்கம் இன்ஸ்பெக்டர். உங்ககிட்டே கெடூத் தாஸ் சம்பந்தமா பேசணும்.”

நவநீதகிருஷ்ணன் நிமிர்ந்தார்.

“அவன் பாக்கெட்ல கிடைச்ச ‘லைப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்’ங்கற வாசகத்துக்கு அர்த்தம் என்னுடையிருக்கீங்க இல்லையா?”

“ஆமா நீங்க யாரு?”

“தான் யாருங்கறது இப்ப முக்கியமில்லை இன்ஸ்பெக்டர். அந்த வாசகத்துக்கு அர்த்தம்

என்னுடையிருக்கிறதாக்காக நீங்க இப்ப தாஸோட அந்த சந்தியாவைத் தேடிட்டிருக்கீங்க இல்லையா?”

“ஆமா...”

“சந்தியா இருக்கிற இடம் எனக்குத் தெரியும்” அவன் சொல்ல - ஆர்வமான நவந்தகிருஷ்ணன்.

“சொல்லு... அவ எங்கே இருக்கா?”

அவன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“வேளச்சேரி ரோட்ல சிடி லிமிட்டெட் தாண்டி வந்தீங்கன்னா, சவுக்கு மரத்தோப்ப ஒண்ணு வரும். பக்கத்துல சின்ன மண்பாதை ஒண்ணு போகும். மண்பாதையில் ஒரு ஃபர்லாங் தூரம் போனீங்கன்னா, இடையில் வர்ற புளியமரத்தில் சந்தியா தூக்குவ தொங்கிட்டிருப்பா. அவகிட்டே ‘லைவ் டுவோர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்’க்கு அர்த்தம் கேட்டுக் கங்க!”

லேஸர் டிபெக்டிவ் ஏஜென்ஸி

சாரதாவும், ரமணியும் நாற்காலிகளின் உட்கார்ந்திருக்க - அவர்களுக்கு எதிரே நேரம் அவர்கள் வந்துவிட்டதால் சாண்சலவை முக்கால் உடம்போடே ஆஷ்ட்ரேக்கு அனுப்ப வேண்டிய வந்ததற்காக லேசான வருத்தம் இழையோடிக் கொண்டிருக்க இரண்டு பேர் பேச்சையும் மனசில் வாங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

கவிதா ஸ்டூலில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“லோ, அந்த ரெண்டு மரணமு கொலையா இருக்கலாம்ன்னு சந்தேகப்படறீங்க?”

“ரெண்டு பேரும் ஒரே மாதிரி செத்ததுதான் குழப்பமாயிருக்கு.”

“உங்க ஹஸ்பெண்ட் பேரு... ஜெய மோகனா?”

“ஆமா...”

“இந்த ஏஜென்ஸிக்கு அவர் ஏற்கெனவே ஸ்திரீருக்காரா?”

“ஆமா...”

“எப்போன்னு சொல்ல முடியுமா?”

“ரெண்டு வருஷம் இருக்கும்.”

நேன் திரும்பினான்.

“கவிதா...”

“என்ன நரேன்?”

“அந்த 2009 வருஷத்து ஃபைலை எடு...”

கவிதா கப்போர்டைத் திறந்து கொஞ்ச நேரம் தேடி ஃபைல் ஒன்றை தூசி தட்டி எடுத்து வந்து நேனின் கையில் தந்தாள்.

ஃபைலைப் புரட்டினான் நேன். கவிதா கிட்டான்.

“என்ன கேஸ் நரேன்?”

“மிஸ்டர் ஜெயமோகனுக்கு ஒரு மிரட்டல் கடிதம் வந்தது. தொடர்ந்து ஒரு மிரட்டல் கடிதம்கூட வந்தது. அவர் நம்மகிட்டே வந்தார். ரெண்டே மணி நேரம். மிரட்டினது அவர் கம்பெனியில வேலை பார்த்த ஒரு பெயர்தான்னு நாம கண்டுபிடிச்சோம்.”

“இப்ப நடந்த இந்த மரணத்துக்கு அந்த பெயர்தான் காரணம்ன்னு நினைக்கிறீங்களா?”

“ஆமா...”

“தோ சான்ஸ்...”

“எப்படி அவ்வளவு உறுதியா சொல்றே?”

“நேன், அவன் ஒரு லேபர். சிங்கப்பூர் போய் அவரை ஏதாவது செய்யற அளவுக்கு அவனுக்கு பணபலம் நிச்சயம் இருக்காது.”

நரேன் புன்னகைத்தான்.

“கவிதா அஞ்ச வருஷத்துக்கு முன்னாள் அவன் லேபர். இப்ப அதே நிலைமையில்தான் இருப்பான்னு சொல்ல முடியாதே.”

“அவனை எங்கேன்னு போய் ட்ரேஸ் அவுட் பண்ண முடியும்!”

“ட்ரை பண்ணுவோம்” சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு - சாரதாவும் ரமணியும் - விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் வெளியேறியதும் கவிதா நம்பிக்கையின்மையோடு தலையை அசைத்தாள்.

“நரேன்...ம்ஹும்...”

“என்ன ஊஹும்!”

“சத்தே இல்லாத கேஸ் இது. பேசாம திரிவேணி மாடர் கேஸ்ல டீப்பா இறங்கறது பெட்டர்.”

“ஏன் சலிச்சுக்கிறே!”

“டாக்டர்ஸ் ஹார்ட் அட்டாக்னு தீர்க்கமா ரிப்போர்ட் தந்திருக்காங்க. நாம் அந்த ரிப்போர்ட்டை மீறி என்ன செய்ய முடியும்?”

“சாரதாவும் ரமணியும் படற சந்தேகத்துல நியாயம் இருக்கு.”

“அர்த்தமேயில்லாத சந்தேகம்.”

“ஓரேமாதிரி ரெண்டு மரணமும் அதுவா சிங்கப்பூர்ல ஏற்படும்னு எனக்கு தோணலை.”

“ஏன் தற்செயலா நிகழிக் கூடாதா!”

“நிகழலாம். ஆனா ரொம்ப ஷார்ட் பீரியட் நடந்திருக்கு. செத்துப்போன ரெண்டு பேருமே ப்ரெண்ட்ஸா இருந்திருக்காங்க.”

“ஸோ!”

“ஸோ, நாம் இன்வெஸ்டிகேஷனை அது மிரட்டல் பேர்வழி லேபரிலிருந்து ஆரம்பி கணும். கிளம்பலாமா?”

கவிதா கையிலிருந்த பால்பாயிண்ட் லைனாவ ஸ்டாண்டிங் குத்திவிட்டு எழுந்தாள். நரேன் கேட்டான்.

“அந்த லேபர் பேர் என்ன?”

“வடிவேல்,”

“அவன் வேலை பார்த்த பழைய கம்பெனி டீபன்ஸ் எல்லாத்தையும் குறிச்சிக்க.”

“குறிச்சிட்டேன்.”

ஆபீஸ் அறையை விட்டு வெளியே வந்தார்கள். பார்க்கிங் கிரவுண்டில் நின்றிருந்த டிஸ்கவரை ஸ்டாண்டிலிருந்து விடுவித்தான் நரேன்.

டிஸ்கவர் சாலையில் சீற ஆரம்பித்தது.

“நரேன், இப்ப எங்கே போறீங்க. அவன் கிட்டிங்கா, கம்பெனிக்கா?”

“கம்பெனிக்கு போகலாம். இந்த நேரத்துல கிட்டிங்கா மாட்டான்.”

“அவன் இன்னும் அதே கம்பெனியில் இருப்பான்னு என்ன நிச்சயம்?”

“போய்ப் பார்க்கலாமே?”

“வேக் பீல்ட் ஆட்டோ ஓர்க் ஷாப்” ஷாப்பர் ரோட்டில் புராதானமாய் தெரிந்த ஸ்டெனன்ட் கேட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். ஷாப்பின் நாற்றம் நாசியை அடைத்தது. ஷாப்பின் பெயர்ந்து போன மண் தரையில் ஷாப்பின் கே ஆயில் வட்ட வட்டமாய்த் தீற்றிக் கொடுத்தது.

ஷாப் உறுப்புகள் தெரிய - சில நோயாளிகள் வரிசையாய் நின்றிருந்தன. ஷாப்பினுக்குள் டீ வீலர் வாகனங்களை நிறுத்திக் கொண்டு ஸ்பேனர்களோடு ஷாப்பின் கொண்டிருந்தார்கள்.

பைக்கை மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டு - நரேனும் கவிதாவும் உள்ளே போனார்கள்.

முன் அறையில் உட்கார்ந்திருந்த - அந்த வழுக்கை மனிதரை நெருங்கினார்கள்.

நரேன் கேட்டான்.

“மெக்கானிக் வடிவேலை பார்க்கணும்.”

“வடிவேலா? இப்ப அவர் ஃபோர்மேன்.”

சொல்லிக் கொண்டே பர்ஸனா அழுத்தினார் அவர்.

ப்யூன் எட்டிப் பார்த்தான்.

“ஸார்?”

“போர்மேன் வடிவேலைக் கூப்பிடு.”

சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினார்.

“நீங்க யாரு?”

நரேன் விபரம் சொல்ல - அவர் புருவம் சுருக்கினார்.

“வடிவேலை சந்தேகப்பட்டீங்களா?”

“ஆமா.”

“நோ... வடிவேல் ஜெயமோகனை மறந்து ரொம்ப நாளாச்சு. அன்னிக்கு அவர் கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டதுக்கப்பறம் ஒழுங்கு யிட்டார்.”

“எதுக்கும் வடிவேலை நேர்ல பார்த்தா ஒரு தடவை பேசினா பரவாயில்லைன்னு எங்களுக்கு தோணுது.

ப்யூன் உள்ளே வந்தான்.

“ஸார் போர்மேன் வடிவேலுக்கு எதென்னு விப்ட்.”

“ஓ... இன்னிக்கு விப்ட் மாறுகிற நான் நான் மறந்துட்டேன் ஸார்” அவர் சொல்ல -

“னோ வாட்?” தோள்களை குலுக்கி கணக்கத்தான் நரேன். அவர் கேட்டார்.

“வீட்டு அட்ரஸ் தர்றேன். வீட்ல போய் பார்த்தீங்களா?”

“ரொம்ப தாங்கல்?”

“அட்ரஸ் தெரியும்! பழைய அட்ரஸ் கவிதா கேட்க அவர் தலையாட்டினார்.

அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். அறையுக்குக் கீழே கொட்டியிருந்த நிழலில் - அடியைக் உட்கார்ந்து சிராசனம் செய்து கொண்டிருந்த ஆட்டோவை குடைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பீலியனில் தொற்றும்போது கவிதா கவிதா காதோரமாய் சொன்னாள்.

“ஒரு கம்பெனியின் போர்மேன் சிங்கப்பூர் கம்பெனியை மார்டர் பண்ணிட்டு வர்ற அளவுக்கு வசதியா இருக்க முடியுமா?”

“எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கும் அது யாருக்கு தெரியும் கவிதா?”

“இது வீண் முயற்சி.”

“பண்ணிப் பார்த்திடலாமே!”

பைக்கை விரட்டினான் நரேன்.

நான் எல்லையைத் தாண்டியிருந்தது கவிதாவின் வீடு.

அழுக்கான ஏரியா. அநேகமாய் எல்லாமே கிடையாது. டெலிவிஷன் ஆன்டெனாக்கள் கணக்காத பகுதி. ரோட்டிலேயே சின்ன சின்ன சாக்கடைகளை வெட்டி அதன் மேல் கழிப்பை கற்களை போட்டிருந்தார்கள். குறுக்கே கழிப்பை கற்களை போட்டிருந்தார்கள். குறுக்கே கழிப்பை கற்களை போட்டிருந்தார்கள். குறுக்கே கழிப்பை கற்களை போட்டிருந்தார்கள்.

அந்த வீதியின் கடைசியில் இருந்தது கவிதாவின் வீடு. அருகே ஒரு மாரியம்மன்

கோவில். கோவிலருகே பைக்கை நிறுத்தி விட்டு இறங்கினார்கள். வீட்டை நெருங்கினார்கள்.

“நரேன்! வீடு பூட்டியிருக்கு!”

“பக்கத்துல விசாரிப்போம்!”

அதற்குள் அருகாமை வீட்டிலிருப்பவர்களை எட்டிப் பார்க்க - பக்கத்து வீட்டுக்குப் போனார்கள். நரேன்.

“இந்த வீட்ல யாரும் இல்லையா?”

“இல்லைங்க.”

“எங்கே போயிருக்காங்க?”

“ஊருக்கு குடும்பத்தோட போயிருக்காங்க.”

“எப்ப போனாங்க?”

“இன்னிக்கு காலையில்தான்.”

“எப்ப திரும்பி வருவாங்க?”

“ஒரு வாரம் ஆகும்னு சொன்னாங்க.”

“ஒரு வாரம் ஆகுமா? இன்னிக்கு வரட்டும். டியூட்டி பார்க்க வடிவேல் ஓர்க்குப்போகணுமே!”

“வடிவேலா?”

அவள் ஆச்சர்யமாய் கேட்க -

“வடிவேலுவோட வீடுதானே இது?”

“சரியாப் போச்சு! வடிவேல் இது வீட்டைக் காலி பண்ணிட்டுப் போய் எவ்வளவு நாள் ஆச்சு!”

கொந்தமான ஒதுக்குப்புறம்.

வரண்டுபோன ஜன நடமாட்டம்.

மோட்டோரமாக இருந்த அந்த புளிய மரத்தில் தீளமாய் - சலனமேயில்லாமல் காண்பிக்க கொண்டிருந்தாள் அவள். நாக்கு மூலக்கவிலை. கண் விழிகள் விகாரப்படாமல் கடைவாயோரம் மட்டும் ஒரே ஒரு மூலக்கவிலை வழிந்து உறைந்து போயிருந்தது. மூலக்கவிலையே கயிறாக தொங்க விட்டிருந்தாள். கழுத்தருகே சொற்பமாய் ரத்தக் காயங்கள்.

“சந்தியாவை தீர்த்துக் கட்டி அப்புறம் மூலக்கவிலை இருக்கிறார்கள்.”

அவினாஷ் சொல்ல - நவநீதகிருஷ்ணன் மூலக்கவிலை.

“தூம் சந்தியாவை தேடிப் போனதை மோப்பம் பிடிச்சு இதை பண்ணி மூலக்கவிலை அவினாஷ்...”

“மேயி...ஸார்”

“கைபில, கழுத்துல தங்க நகைங்க மூலக்கவிலை இருக்கு.”

“நீத சேதமே இல்லை. மோட் ஆஃப் த மூலக்கவிலை தெரியலை.”

“கழுத்தை நெரிச்சிருக்கலாம்.”

“அப்படி தெரியலையே. கழுத்தை நெரிஞ் சந்தியா நான்தான் வெளியே தள்ளியிருக்கும்.”

“மேயி பி.எம்.முக்குப் போனா ஓரளவுக்கு தெரியலாம் ஸார்.”

“காண்டபிள்கள் தனித்தனியாக மூலக்கவிலை தேடி அந்தப் பிராந்தியம் பூராவும் காண்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாரன்ஸிக் மூலக்கவிலை சந்தேகப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் மூலக்கவிலை தேடினார்கள்.

“அவினாஷ் சந்தியாவோட அப்பாவுக்கு மூலக்கவிலை கன்வே பண்ணிடுங்க.”

“காப்ஸ் மூலமா சொல்லிவிட்டிருக்கே ஸார்.”

“காலைல பத்து மணி சந்தியா உயிரோடு இருந்திருக்கா. அவளுடைய அப்பாகிட்டே ஆபீஸ் போறதா சொல்லிட்டு வந்திருக்க இடையில்தான் என்னவோ நடந்திருக்கு.”

“லைப் டு வேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட் வாசகத்து நச்சுமா ஏதோ விஷயம் இருக்கு. சந்தியாவை அதோட அர்த்தம் தெரிஞ்சிருக்கணும். அதனால்தான் தாஸ் செத்துப் போனதும் இவளைத் தீர்த்திருக்காங்க.”

“இவளை எங்கே வச்ச மர்டர் பண்ணியிருக்கணும்?”

“ரெண்டு பாஸிபிலிட்டிஸ் இருக்க ஸார்...”

“என்ன?”

“ஒண்ணு, சந்தியாவை அவளோட இருப்பிடத்துக்கு கூட்டிட்டுப் போய் கொண்டு பண்ணி பாடியை இங்கே வந்து தொண்டி விட்டிருக்கலாம்.”

“நெக்ஸ்ட்?”

“சந்தியாவை இங்கேயே கூட்டிட்டு வந்து கொலை பண்ணி இருக்கலாம். ஏன்னா ஏதாவது அவ்வளவு ரிமோட்டா இருக்கு.”

“இங்கே வச்ச கொலை பண்ணியிருந்த சந்தியாவை இந்த இடத்துக்கு கொண்டு வந்து ஏதாவது வாகனம் பாவையை வீசிவிட்டு உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கணும். இல்லையா?”

“ஆமா ஸார்.”

“மெயின்ரோட்ல ஒரு வல்கனை கடையைப் பார்த்த மாதிரி ஞாபகம். அங்கே இருக்கிறவங்க யாராவது வாகனத்தை பார்த்திருக்கலாம்.”

“விசரிச்சுப் பார்த்துடலாம் ஸார்...”

பாடியை இறக்கிக் கொண்டிருந்த கான்ஸ் டிஸ்களுக்கு கட்டளைகளைப் பிறப்பித்து கட்டு -

ஜீப்பில் தொற்றி - அந்த மண் ரோட்டில் டிரைவ் பரக்கப் போனார்கள். நிமிஷத்தில் மெயின்ரோடு வந்தது.

கொஞ்ச தொலைவு தள்ளி ஒரு ட்யூப் டிரைவ் சென்ட்டர் அம்பாரமான டயர் டிரைவ் போகலோடு தெரிந்தது.

“முருகன் வல்கனைஸ்” என்ற போர்டு கான்ஸ் மாணலான எழுத்துக்களோடு தெரிய வந்தது. அதனருகே கொண்டு போய் நிறுத்தி - டிரைவர்கள்.

ஒரு பெரிய பஸ் டயரை சம்மட்டியால் அடித்துக் கழற்றிக் கொண்டிருந்த ஒரு டிரைவன் போலீஸ் ஜீப்பை பார்த்ததும் டிரைவன் எழுந்தான். நெற்றிக்கு கையை கொண்டு போய் விஷ் செய்தான். நவநீத டிரைவன் அவனை நெருங்கிக் கொண்டே வந்தான்.

“உம் பேரென்ன?”

“முருகன் ஸார்.”

“கடை உன்னோடதா?”

“ஆமா ஸார்...”

“அங்கே ஒரு மண் ரோடு பிரிஞ்சு போகுது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“பாவையை வீசிவிட்டு - “தெரியுது ஸார்”

“அது எங்கே போற ரோடு?”

“ங்கம்பேட்டைக்கு போறது ஷார்ட்

“ஹ், வேனெல்லாம் அதுல போகுமா?”

“எப்பவாவது போகுமுங்க.”
 “இன்னிக்கு ஏதாவது போச்சா?”
 அவன் யோசித்த அவன்
 “அவசரமில்லை யோசனை பண்ணி
 சொல்லு.”
 குனிந்து யோசித்தான்.
 ஒரு சில விநாடிகள் கழித்து நிமிர்ந்தான்.
 “ஆமாங்க. ஒரு கார் போச்சு.”
 “என்ன கார்னு கவனிச்சியா?”
 “அம்பாஸிடர் மாதிரி தெரிஞ்சதுங்க.”
 “கலர்?”
 “வெள்ளைங்க.”
 “எந்த வழியா வந்தது!”
 “வலது பக்கமா வந்து அந்தப் பாதை
 போச்சுங்க.”
 “கார் போனப்ப என்ன நேரம் இருக்கும்?”
 “தெரியலை ஸார்...”
 “சுமாராச் சொல்லு.”
 “பத்தரை மணி இருக்குமுங்க.”
 “கார்ல யார் இருந்தாங்கன்னு பார்த்தியா?”
 “பார்க்கலை ஸார்...”
 “காருக்குள்ளே ஒரு பொண்ணு
 இருந்தாளா?”
 “நான் கவனிக்கலைங்க.”
 “காரோட நெம்பரைப் பார்த்தியா?”
 “பார்க்கலை ஸார்...”
 நவநீதகிருஷ்ணனும் - அவினாசனும்
 கேள்விகளை மாறி மாறி போட்டு
 கொண்டிருந்தார்கள்.

நேரம் அந்தப் பெண்ணை திடுக்கிட
 வைப்பார்த்தான்.
 “வடிவேல் இப்ப இந்த வீட்ல
 இருக்கிறா?”
 “இல்லைங்க.”
 “எப்ப காலி பண்ணிட்டுப் போனார்?”
 “அது... ஒரு மாசமிருக்கும்.”
 “எங்கே குடி போயிருக்கார்னு
 தெரியுமா?”
 “தெரியலைங்களே.”
 “இங்கே வேற யாருக்காவது தெரியுமா?”
 “இருங்க. கேட்டுப் பார்க்கறேன்.”
 “எதிர் வீட்டுப் பெண்மணியைப் பார்த்து -
 ‘சரோசா’ என்று கத்தினாள்.”
 “என்னடி?”
 “எதிர்வீட்டுச் சுவரில் வறட்டித் தட்டிக்
 கொண்டிருந்த அந்த சரோசா திரும்பினாள்.”
 “வடிவேல் எங்கே குடி போயிருக்கான்னு
 தெரியுமா?”
 “இரு சேகரைக் கேட்டுச் சொல்றேன்.”
 “சரோசா உள்ளே போனாள். சொற்ப
 பணத்தில் வெளியே வந்தாள்.”
 “தலகர் திடலுக்குப் பக்கத்துல தேவாங்கர்
 கிணற் மொதல் வீடு.”
 “நாங்க வர்றோம்மா.”
 “ஏங்க... உங்ககிட்டே கடன் கிடன்
 கொடுக்காரா அந்த வேல்?”
 “இல்லே சுமமா பாக்க வந்தேன்.”

புன்னகைத்துவிட்டு - பைக்குத்
வந்தார்கள். நேரன் கிக்கரை உதைத்தான்.

“வடிவேல்கிட்டே என்னவோ பித்
லாட்டம் நேரன்?”

சொன்ன கவிதாவை மிரர் வழி
பார்த்தான்.

கவிதாவே தொடர்ந்தான்.

“புது வீட்டு அட்ரஸை கம்பெனிக்கு
சொல்லலை போலிருக்கு... கம்பெனியில் ஒரு
அட்ரஸ்... குடியிருக்கிறது ஒரு அட்ரஸ்.”

பைக் அந்த ஏரியாவைப் புறக்கணித்து
மெயின் சாலைக்குள் நுழைந்து தடதடத்து
போனது. பதினைந்து நிமிஷம்.

திலகர் திடல் பகுதியை எட்டிப் பார்த்தது
இதுவும் கொஞ்சம் அழுக்கு ஏரியாதான்
நான்கைந்து குறுக்குத் தெருக்களை
கடந்ததும் தேவாங்கர் வீதி வந்தது. முதல்
வீட்டின் முன்னால் பைக்கை மெளனமாகக்
னார்கள்.

வாசலில் நின்று தலைமுடியை மயி
கோதியால் சடசடக்க வைத்துக் கொண்டிருந்த
பெண்ணிடம் கவிதா கேட்டாள்.

“வடிவேலு வீடு எது?”

“இதுதான்...”

பக்கத்து வீட்டை கை காட்டினாள்.

வெறுமனே கதவு சாத்தியிருந்தது. நேரன்
வாசற்படி ஏறி கதவைத் தட்டினான்.

“டொக்...”

“டொக்...”

கவிதாவும் விரலை மடக்கித் தட்டினான்
கதவு திறந்தது.

தூக்கம் பாதியில் கலைந்து போனது
கண்கள் கோவைப் பழமாய்ச் சிவந்து கிட

வடிவேல் தெரிந்தான். இரண்டு பேரையும்
அதது சிறிது நேரம் குழம்பியவன் -
அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு -

“வாங்க...” என்றான்.

சின்ன பெஞ்சை நகர்த்திப் போட்டு
“பக்காடுங்க” என்றான்.

“தைட் ஷிப்ட்டா, வடிவேல்?”

“ஆமா” என்றவன் மெல்லிய குரலில்
கேட்டான்.

“என்ன விஷயம்? திடீர்னு என்னைத் தேடி
வந்திருக்கீங்க?”

“என்ன விஷயமா இருக்கும்னு நீ
புணைக்கறே?”

“தெரியலை.”

“ஜெயமோகன் செத்துப் போன விஷயம்
பாக்குத் தெரியாதா.”

“ஜெயமோகன் செத்துட்டாரா... எப்போ!”

அவன் நிஜமாகவே அதிர்ந்தான்.

“அவரைக் கடைசியா நீ என்னிக்குப்
பார்த்தே?”

“கம்பெனியை வேற மேனேஜ்
மெண்டுக்கு கொடுத்துட்டுப் போனப்புறம்
அவரை நான் பார்க்கவேயில்லை, எப்படி
பார்த்தார்!”

“சிங்கப்பூர் போனவர் ஹார்ட் அட்டாக்
வந்து எப்போர்ட் லௌஞ்சிலேயே செத்துட்டார்
அவர் சாவில் என்னவோ மர்மம் இருக்கு...”

வடிவேல் புன்னகைத்தான்.

“ஓ! அதான் என்னைத் தேடி வந்துட்டீங்க
அன்னிக்கு நீ மிரட்டல் கடிதம்
அனுப்பிப் போ உன்னை நாங்க எப்படி கண்டு

பிடிச்சோமோ... அதே மாதிரி இப்பவும் கண்டுபிடிக்க ரொம்ப நேரமாயிடாது... ஒரு வேளை நீ யாருக்காவது கருவியா உபயோகப்பட்டிருந்தீன்னா... நீயாகவே எங்ககிட்டே ஒப்புக்கறது உனக்கு நல்லது."

"நான் யாருக்கும் கருவியில்லை."

"அப்ப உனக்கும் இதுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை!"

"இல்லை..."

"சரி... நான் இப்ப கேக்கப் போகேன் கேள்விக்கு உண்மையான பதிலைச் சொல்லு."

"கேளுங்க."

"கம்பெனியில ஏன் புதுவீட்டு அட்ரஸ் தரலை?"

"நான் இங்கே வந்தே ஒரு மாசம்தான் ஆகுது... கம்பெனியிலர்ந்து வீட்டுக்கு தபால் போக்குவரத்தெல்லாம் எதுவும் கிடையாது. அதனால் எனக்கு அது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. நேரம் கிடைச்சப்ப சொல்லி அட்ரஸ் எழுதிக்க சொல்லலாம்னு இருந்துட்டேன்."

மேலும் ஒரு பத்து நிமிஷம் வடிவேலிப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு எழுந்தார்கள்.

"வடிவேல்! இப்ப கிளம்பறோம் மறுபடியும் வருவோம்."

"தாராளமா வாங்க..."

கவிதாவும் நேரனும் வெளியே வந்தார்கள். பைக்கில் போகும்போது நேரன் சொன்னான்.

"கவிதா மிஸஸ் சாரதா கிட்டே சொல்லி நாம ரெண்டு பேரும் சிங்கப்பூர் போக ஏற்பாடு பண்ணிச் சொல்லணும்..."

சந்தியாவின் அப்பா சீலிங்கை வெறித்த மனசில் உட்கார்ந்திருக்க - நவநீத மருங்கிலும் - அவினாஷும் சந்தியாவின் மனதைய மும்முரமாக அலசிக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேர அலசலுக்குப் பின் - சந்தியாவின் தோழிகள் இரண்டு பேரின் மூலமாய்க் குறித்துக் கொண்டு எழுந்தார்கள்.

சந்தியாவின் அப்பா சீலிங்கிலிருந்து வண்டியைப் பெயர்த்துத் திரும்பினார்.

"ஏதாவது பிரயோஜனமா கிடைச்சதா இல்லப்பெக்டர்?"

"இல்லை. ப்ரெண்ட்ஸ் ரெண்டு பேரோட அபாயம் மட்டும் குறிச்சிகிட்டுப் போறோம். அவங்க மூலமா ஏதாவது தகவல் கிடைக்குமானு பார்க்கலாம்."

அவர் மௌனமாய் தலையசைக்க சிறிது நேரம் வெளியே வந்தார்கள்.

வாசலில் நின்றிருந்த ஜீப்பில் ஏறினார்கள். டிரைவர் கேட்டார்.

"எங்கே ஸார் போகணும்?"

"சுளாதேவி ஹாஸ்டல் தெரியுமா?"

"தெரியும் ஸார்."

"நேரா அங்கே போயிடுங்க."

ஜீப் நகர்ந்து தெருமுனையைத் தாண்டியதும் அவினாஷ் கேட்டார்.

"அந்தப் பொண்ணோட பேர் என்ன?"

"மேகலா."

ஜீப் பத்து நிமிஷத்தை பயணத்தினை
செலவழித்து - சரளாதேவி ஹாஸ்டலை
நெருங்கி உள்ளே நுழைந்து நின்றது.

நவநீதகிருஷ்ணனும் - அவினாஷன்
இறங்கினார்கள்.

நடந்தார்கள். ஹாஸ்டலைச் சுற்றிவந்த
நிறைய மரங்கள்.

தூரத்து விலிட்டர்ஸ் ஹால் டிஸ்டெம்பரில்
பளபளத்து தெரிந்தது. படிகளில் உயர்ந்த
நுழைய உயர்த்தி கொண்டை போட்ட பெண்
ஒருத்தி கண்ணில் பட அவளை நெருங்கின
னார்கள்.

போலீஸ் யூனிபார்மை பார்த்தது
அவளாகவே எழுந்தாள்.

“எஸ்...”

“மிஸ் மேகலாவை நாங்க பார்க்கணும்.”

“என்ன விஷயமானது நாங்கள்
தெரிஞ்சுக்கலாமா இன்ஸ்பெக்டர்?”

“ஒரு மர்டர் விஷயமா மேகலாவை
என்கொயர் பண்ணணும்.”

அவள் வெலவெலத்தாள்.

“மர்டரா?”

“பயப்படாதீங்க. இது வெறும் விசாரணை
தான். கூப்பிடுங்க அந்தப் பொண்ணை.”

அவள் வேகவேகமாய் போய் அழைத்து
வந்த மேகலா மேக்ஸி அணிந்திருந்தாள்.
தலைமுடியை லுசாக விட்டிருந்தாள். கைகள்
ஆங்கில நாவல் பதவிசாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.
போலீசைப் பார்த்ததும் புருவத்தை
சுருக்கினாள். எச்சில் விழுங்கினாள்.

“எஸ்...இ...இன்ஸ்பெக்டர்... வாட் கேள்வி
ஓஃபார் யூ?”

“நீங்க தான் மேகலாவா?”

“ஆமா.”

“சந்தியா உங்க ப்ரெண்ட்தானே?”

“ஆமா...”

“சந்தியாவை இன்னிக்குக் காலைல யாரோ
கடப் பண்ணிட்டாங்க.”

திடுக்கிட்டுப்போய் அவர்களைப் பார்த்தாள்.

“சந்தியாவை கொலை பண்ணிட்டாங்க
யாரு?”

“இன்வெஸ்டிகேஷன் பண்ணிட்டிருக்க
மர்டரை இன்னும் கண்டுபிடிக்கலை.
சம்பந்தமாத்தான் உங்ககிட்டே
வந்தோம்.”

மேகலா தளர்ந்து போய் பக்கத்திலிருந்த
புறப்பிடித்துக் கொண்டாள். கண்களில்

நவநீதகிருஷ்ணன் கேட்டார்.

“சந்தியாவை உங்களுக்கு எவ்வளவு
அழகு தெரியும்?”

“கலேஜ் படிக்கும் டேஸ்லிருந்தே.”

“சந்தியா உங்களுக்கு பெஸ்ட்
ப்ரெண்ட்தானே?”

“ஆமா.”

“ஹௌ எபெளட் கேரக்டர்?”

“ஷி வாஸ் ஏ குட் கேர்ள்!”

“சந்தியா ஒருத்தரை காதலிச்ச விபரம்
உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்.”

“யப்படித் தெரியும்?”

“அவளே சொல்லியிருக்கா?”

“பேரு?”

“தான்.”

“அவரை நீங்க பார்த்திருக்கீங்களா?”

“ஒரு தடவை பார்த்திருக்கேன். ரெண்டாவது தடவை பேரையும் ஒரு ஹோட்டல்ல சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்ப அறிமுகப்படுத்தினா!”

“அந்த ஆளைப் பத்தி உங்க கனியை என்ன?”

“முதல் பார்வையிலேயே அவர் நல்ல மாதிரி எம் மனசுக்குப் படலை.”

“ஈஸிட்?”

“சந்தியாவைப் பார்த்தபோதுகூட சொன்னேன். அவதான் ஒத்துக்கலை. என்ன பொறுத்தவரைக்கும் அவர் ரொம்ப நல்லவன்னு சொல்லிட்டா... அந்த தடவை வேணும்ன்னா நீங்க விசாரிச்சுப் பார்க்கலாமே.”

“அவர் ஒரு ஆக்ஸிடென்ஸியல் செத்துட்டார்.”

திகைத்துப் போய் நிமிர்ந்தாள் மேகலா. நவநீதகிருஷ்ணன் முழு விபரத்தைச் சொல்லிவிட்டு கேட்டார்.

“லைப் டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட். இதுவா வாசகத்தைப் பத்தி சந்தியா உங்கிட்ட சொன்னா... ஆனா அதுக்கு முன்னாடி அவ ஏதாவது சொல்லியிருக்காளா?”

அவள் யோசித்துவிட்டு “இல்லை” என்றாள்.

“தெரியலை ஸார்...”

மேகலாவுக்கு ஒரு நன்றி சொல்லி விசாரணையை முடித்துக் கொண்டாள். விஸிட்டர்ஸ் ஹாலை விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

“உபயோகமான தகவல் எதுவும் பெயரலையே ஸார்.”

“அந்த வாசகத்துக்கு அர்த்தம் தெரியவில்லை. சுவங்க யாருமே அகப்பட மாட்டேங்கறது.”

“அந்த விசாரணை வட்டத்தை அதிகப் படுத்தும்.”

“இந்தேரம் போஸ்ட்மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் கொடுக்கும். ஜி.ஹெச்சுக்கு போயிடலாமா?”

“இப்போது வந்தார்கள்.”

“பொய்ரிடம் விபரத்தை சொல்ல - ஜிப் ஹெச்சு நோக்கி பறந்தது.”

அடுத்த சில நிமிஷங்களில் -

“பெய்ரிடம் முன்னே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.”

“யங்க... இன்ஸ்பெக்டர்...”

“அந்த இருக்கைகளைக் காட்டினார்.”

“அந்த சந்தியாவின் போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் ரெடியா டாக்டர்?”

“ரிப்போர்ட் இப்பத்தான் வந்தது.”

“ரிப்போர்ட் என்ன சொல்லுது.”

“துக்குல தொங்கறதுக்கு முன்னாடியே இறந்திருக்கா.”

“அந்த நாங்க ஏற்கெனவே கெஸ் டெண்ட்லோம்... ஆனா அதுக்கு முன்னாடி அவ வாய்க்கடிக்கப் பட்டான்னு தெரியணும்.”

“யாரும் வலுக்கட்டாயமாய் கொலை செய்ய மாதுரி தெரியலை.”

“அப்பறம்?”

“ஹாட் பெயிலியர் ஆகியிருக்கு!”

“மேகம் பஞ்சுகளுக்கு நடுவே - சிங்கப்பூர் ஹைஸ் ப்ளைட் பறந்து கொண்டிருந்தது.”

“ஜன்னலோரம் கவிதா, பக்கத்தில் நெருங்கி
அவனுக்குப் பக்கத்தில் க்ரே நிற கோலம்
அணிந்த நபர் ஒருவர்.

கவிதா மும்முரமாக ஏதோ புத்தகத்தைக் கண்களைப் பதித்திருக்க நேரன் பக்கத்தினை நபரிடம் பேச்சுத் தந்தபடி வந்தான்.

“யுவர் குட் நேம் ப்ளீஸ்!”

“சேஷாத்தரி.”

“என்ன பண்ணிட்டிருக்கீங்க!”

“லெதர் பிஸினஸ்.”

“பிஸினஸ் விஷயமாத்தான் சிங்கப்
போறீங்களா!”

“ஆமா... நீங்க என்ன பிஸினைஸ்!”

“டிடெக்டிவ் ஏஜென்ஸி.”

“ஏதாவது கேஸ் விஷயமா சிங்க
போறீங்களா.”

“ஆமா.”

“என்ன கேஸ்?”

“உங்களுக்கு மிஸ்டர் ஜெயமோகன தெரியுமா? அவரும் லெதர் பிஸிநெஸ்து

“ஜெயமோகன்? நல்லாவே தெ
ஹார்ட் அட்டாக் வந்து இறந்துட்டார்.
மாதிரி சாரங்கனும் ஹார்ட் அட்டாக் வந்து
இறந்தார்.”

என்றுவர் -

“ம. நாங்க எல்லோருமே சேர்ந்துதான் லெதர் பிஸினைஸைத் தெனோம். ஒரு ப்ராப்ளத்துல தனித்த போயிட்டோம்.”

நரேனுக்கு இது புதுத் தகவலாக இ

“எத்தனை பேர் சேர்ந்து பிஸி நடத்தினீங்க?”

“அஞ்சு பேர்!”

நீதின பாக்கெட்டினின்றும் பால்பாயிண்ட்
உருவி - சின்ன குறிப்புப்
விரித்துக் கொண்டான்.

...அவங்க யார் யார்ன்னு சொல்ல

“...”

“ஆன், சாரங்கன், ஜெயமோகன்” என்று
ஐந்து பெயர்களையும் அவர்
சொல்ல நேரன் குறித்துக்
சேஷாதரி கேட்டார்.

தேவமோகன் இறந்ததுக்கும், இப்ப நீங்க
யூர் போறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

தேவமோகனும், சாரங்கனும் இறந்ததுல
மனைவிகளுக்கு சந்தேகம்.”

“...а что?”

செல்லி வச்ச மாதிரி ரெண்டு பேரும்
வந்து உயிரை விட்டதும், ரெண்டு
மூட்டை அட்டாக் மூலமா இறந்ததும்,
கிளப்பியிருக்கு. அது
விசாரிக்கத்தான் இந்த பள்ளம்

“ஆங்கே என்ன விசாரிக்கப் போறீங்க?”

சிங்கப்பூர்ல அவங்களுக்கு எதிரி
இருக்காங்களான்னு பார்க்கணும்.

அவரை பார்க்க இருந்த நபர்களை
மீ. ஜி. லெதர் ப்ராடக்ட்ஸ்ங்கற

என்.டி.யைத்தான் சிங்கப்பூர்ல வந்தா
பார்க்கு சொன்னாங்க."

அவரைத்தான் பார்க்கப்

அடுத்த சில மணி நேரங்களில் பளைட்
என்போர்ட்டைத் தொட்டு ரன்வேயில்

பெஸ்ட் நாவல் - 61

கஸ்டம்ஸ் சடங்குகளை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். சேஷரையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு டாக்டர் பிடித்தார்கள், நரேனும் கவிதாவும்.

ஹோட்டல் சித்தாராவின் முன்னுடைய இறங்கினார்கள்.

ஹோட்டல் அமாக்களமாக இருந்து முன்புறம் பெரிய இடப்பரப்பு. தொடர்ந்து பெரிய கட்டிடம். நிறைய கண்ணாடி பதிப்புகள். அலங்காரமாய் மின்னுகிற பிரகாசம் கோட்ட ஜன்னல் சட்டங்கள்.

உள்ளே பிரவேசித்தார்கள்.

ரிஸப்ஷனிஸ்ட் அசாதாரண அழகான தெரிந்தாள். நரேன் விலகிவிட்டான்.

“கவிதா! ரிஸப்ஷனிஸ்ட் என்ன இருக்கா? ஜீராவில் ஊறப் போட்ட ரஸ்கு மாதிரி!”

கவிதா முறைத்தாள்.

“ச்சை!”

“ஏன்... உச் கொடறே?”

“மெட்ராஸில் இருக்கற வரை என்ன சொல்றீங்க, இப்ப... அவ ரஸ்குல்லாவா?”

“இப்பவும் என்ன சொன்னேன்? அழகா இருக்கான்னுதானே சொன்னேன். உன்னை விட அழகா இருக்கா சொல்லலையே. சரி.. ஒரு நிமிஷம் அழகா சோஃபால உக்காரு.”

“ஏன்?”

“ரூம் பூக் பண்ணிட்டு வர்றேன்.”

“நானும் வர்றேன்.”

“போச்சுடா!”

“புலம்பாம வாங்க.”

ரூம் பூக் செய்து கொண்டு - ரிஸப்ஷனிஸ்ட் கட்டிய ரிஜிஸ்தரில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு - முப்பதாவது மாடியில் இருந்த அறைக்கு போனார்கள்.

அதுவசதியோடு இருந்தது ரூம்.

பெலிவிஷன்.

பெலிபோன்.

உடல் அளவு படுக்கை.

அது சுவர்களிலும் ஸீனரி வால் போட்டார்கள்.

அதுவ சாத்திவிட்டால் வெளிச்சத்தம் அளவு 0.1 டெஸிமல்கூட கேட்காது. இடது பக்கம் கண்ணாடிக்கு வெளியே மெளன பூங்காத்தில் சிங்கப்பூர்.

எனமான வாகனங்கள் சத்தம் இல்லாமல் டைரெக்ட்மாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

கவிதா டி.வி.யை ஆன் செய்தாள்.

அந்தி செய்தி வாசித்துக் கொண்டிருந்த நான் திடீர் தித்திப்பாய் ஸ்பீக்கருக்கு வெளியே

“செப்தி வாசிக்கறவ, ரிஸப்ஷனிஸ்டை அழகு இல்லே கவிதா?”

“அந்தி கேட்டதும் -

பெக்”கென்று டி.வி.யை அணைத்தாள்

“இவ்வெஷ்டிகேஷனுக்கு வந்தீங்களா? சிங்கப்பூர் அழகிகளை ஆராய்ச்சி வந்தீங்களா?”

“மென்டுமேதான்!”

“ஆ... நரேன்... கெட்டுட்டங்க. ரொம்ப கெட்டுட்டங்க.. நான் ஏஜென்ஸியிலே சேர்ந்த

புதுசில் இருந்த ஒழுக்கம் உங்ககிட்டே இல்லை.”

“நீ வந்ததுமே என் ஒழுக்கம் போச்சு.”

நரேன் புன்னகைத்துக் கொண்டே மேஜையிலிருந்த ஊதா நிற டெலிபோனை தொட்டான்.

“கவிதா... ஜீஜா லெதர் ப்ராடக்ட்ஸ் என்ன?”

“முதல்ல இண்டர்காம் அடிச்சு என் காஃபி வரவழைச்சு அப்புறம்தான் திடீர் சொல்ற எந்த வேலையையும் செய்வேன்.”

டெலிபோனை விட்டுட்டு -

இண்டர்காமைத் தொட்டான்.

பட்டனை அழுத்தினான்.

“ஹலோ!”

“ரூம் நம்பர் தரீ சிக்ஸ் ஃபைவ்... குட்பிரிங் மீ டீ கப் ஆஃப் காஃபி?” “ஸாரி” என்று ஒரு பத்து நிமிஷம் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். முடியுமா? இங்கே ஒரு சின்ன குழப்பம்.

“என்ன குழப்பம்?”

“ரூம் நம்பர் நூத்தி யொன்னு இருக்கிறவர் திடீர்னு ஹார்ட் அட்டாக் வந்து இறந்துட்டார். போலீஸ் சர்வீஸ் பாட்டு விசாரிச்சிட்டிருக்காங்க.”

நரேனுக்குத் திகைப்பாயிருந்தது.

“இறந்தது யாரு?”

“இப்பதான் ரூம் எடுத்தார். திடீர் நெஞ்சைப் பிடிச்சுட்டு கீழே விழுந்துட்டார்.”

“அவர் பேர்?”

“சேஷாத்ரி!”

கண்களில் அதிர்ச்சி அப்பிக் கொள்ள - வந்த கிருஷ்ணனும் - அவினாஷும் - ஹார்ட் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“என்ன டாக்டர் சொல்றீங்க?”

“மெடிகல் அநாலஸிஸ் சொல்ற உண்மையைத் தான் சொல்றேன் இன்ஸ்பெக்டர். அந்தப் புண்ணை சந்தியா எந்தவிதமான ஆயுதத் தாக்கப்படலை. கழுத்து நெறிக்கப் பட்டிருக்கான சிப்மட்ம்ஸ் எதுவும் இல்லை. இந்தத் தாக்கான காரணம் ஹார்ட் பெயிலியர்!”

“சந்தியா இயல்பா சாகலை ஸார்... கொல்லப்பட்டிருக்கா. தாஸ் இறந்ததும் இவளையும் முடிச்சிருக்காங்க. ஹார்ட் அட்டாக் வந்து செத்துப் போனவளை கஷ்டப்பட்டு அந்த புளியை எழுத்துக் கொண்டு வந்து - தூக்குல மாட்டி விட்டாள்னு என்ன இருக்கு? சம் திங் ராங்.”

நவீனக்கிருஷ்ணன் டாக்டரிடம் திரும்பி

“டாக்டர் எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.”

“ஃம்!”

“ஹார்ட் அட்டாக்கை வரவழைக்க முடியுமா?”

“முடியும்.”

“எப்படி?”

“புரிகுலர் பாய்ஸன் மூலமா ஹார்ட்டோட தாக்கத்தை நிறுத்தி வைக்க முடியும்!”

“ஒருவேளை நீங்க சொல்ற மாதிரி ஹார்ட் பெயிலியரை ஏற்படுத்தி விட்டாலும், போஸ்ட் மார்ட்டத்துல

பாய்ஸனைப் பத்தின விஷயம் தெரிஞ்
இருக்கணுமே?”

“நீங்க சொல்றது வாஸ்தவம்தான் இன்
பெக்டர். ஆனா எவாபொரேட் ஆகக்கூட
பாய்ஸன்களை கண்டுபிடிக்க முடியாது.”

டாக்டரிடம் சிறிது நேரம் பேசி
கொண்டிருந்துவிட்டு ஜீப்புக்கு வந்து
புறப்பட்டார்கள்.

“இன்வெஸ்டிகேஷன்ல விட்டுப் போ
நபர் யாராவது இன்னும் பாக்கியிரு
காங்களான்னு யோசிங்க.”

“ஸார். ஒரு முக்கியமான ஆள் பாக்கி
யிருக்கார்.”

“யாரு?”

“நந்தகுமார்.”

“நந்தகுமார்?”

“தாஸோட ப்ரொப்ரைட்டர் நந்தகுமார்.”

“அவரையும் விசாரிச்சு பார்த்துடலாம்
டிரைவருக்கு நந்தகுமாரோட அட்ரஸ்
சொல்லுங்க!”

அவினாஷ் டிரைவருக்கு அட்ரஸ்
சொன்னார்.

ஜீப் பீறிட்டு டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன்
சாலையைத் தொட்டது.

“எத்தனையாவது கட ஸார்?”

“செக்கண்ட் ஸ்டரீட் தேர்ட் பங்களா!”

ஜீப் குழப்பமில்லாமல் அந்த தே
பங்களாவுக்குள் நுழைய ஒரு இளைஞன்
எதிர்ப்பட்டான்.

ஜீப்பினின்றும் அவினாஷ் இறங்கி
கொண்டே கேட்டார்.

“நந்தகுமார் இருக்காரா?”

“இருக்கார். உட்காருங்க ஸார். நான்
விடறேன்.”

பக்காந்தார்கள்.

பெக்ஷன் வால் போஸ்ட்டரில்
கொடுகிற வெள்ளை நுரை அருவியை
அழைக்கவும், நவநீதகிருஷ்ணனும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறபோது -

டாஸேயிருந்து அவர் வந்தார்.

சீங்கப்பூர் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்
மான்பால் நரேனின் வார்த்தைகளில்
பெக்ஷன் இல்லாதவராக அவனைப் பார்த்தார்.
பெக்ஷனெய்யை குழைத்து பூசின மாதிரி
அவர் பரபரவென்று அலையும் பார்வை.

“பெக்ஷன் இன்ஸ்பெக்டர்... இயல்பா இவர்
அவ்வளவு இது மூணாவது கொலை. இந்த ஒரு
கொலைவெளியில் மூன்று பேர் வரிசையாக
இறந்திருக்கிறார்கள். மூன்று
பெக்ஷன் சென்னையில் இருந்து வந்தவர்கள்.”

“யாரும் போர்ஸ் செய்யாமல் இவர் எப்படி
இறந்திருக்க முடியும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?”

“பாய்ஸன் மூலமா இவருக்கு ஏதாவது
இறந்திருக்கலாம்!”

“போஸ்ட்மார்ட்டம் செய்தால் உண்மை
அறிய வாய்ப்பிருக்கு என்று சொல்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்.”

“ஒகே ஏற்பாடு செய்கிறேன்!”

- என்றவர் ஹோட்டல் டெலிபோனை
எடுத்த - டயலைத் திருப்பி கொச்சையான
பேச்சில் யாரிடமோ பேசினார்.

ரிஸிவரை வைத்துவிட்டு நரேஸிட
திரும்பினார்.

“மிஸ்டர் நரேன் - நீங்க சொங்கி
கருத்துப்படி பார்த்தால் - மிஸ்டர் சேஷாத்தி
இங்கே வருவதற்கு முன் எதையாவது
சாப்பிட்டிருக்க வேண்டும் இல்லையா?”

“மேபி... ஸார்.”

ஹோட்டல் மேனேஜரை நெருங்கி
சேஷாத்ரியோடு வந்த ரும்பாயைப் பற்றி
விசாரித்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

கொஞ்சம் சதைப் பற்றாக்குறையோடு
இருந்த அந்த இளைஞனைக் கூட்டி வந்து
இன்ஸ்பெக்டரின் முன்னால் நிறுத்தினார்களே.
அவன் இந்தியன் என்பதை தோற்றமே காட்டி
கொடுத்தது. வட்டார மொழியில் விசாரித்தார்
இன்ஸ்பெக்டர்.

“நீ தான் இவரை ரூமுக்குக் கூட்டி
வந்தியா?”

“ஆமா ஸார்.”

“உம் பேர் என்ன?”

“தமீம்.”

“எவ்வளவு நாளா இங்கே வேலை
பார்க்கறே?”

“ஒரு வருஷமா ஸார்.”

“இவரை இதுக்கு முன்னால்
பார்த்திருக்கியா?”

“பார்த்திருக்கேன்.”

“எப்போ?”

“ஏற்கெனவே ரெண்டு மூணு தடவை
இவர் இந்த ஹோட்டலுக்கு வந்து
தங்கியிருக்கார் அப்ப பார்த்திருக்கேன்.”

“அப்பவும் நீதான் சர்வீஸ் பண்ணினியா?”

“இல்லை ஸார்.”

“இந்த தடவை இங்கே வந்ததும் இவர்
என்ன சாப்பிட்டார்?”

“பெப்லி சாப்பிட்டார்.”

“ரும்பாய் ஒடிப்போய் காலி கேஸில் இருந்த
அந்த ஒற்றை பாட்டிலைக் கொண்டு வந்து
இங்கே கொண்டே சொன்னான்.”

“ஹர் அவர் ஹோட்டலுக்குள்ளே
அழையும் போதே ஒரு மாதிரிதான் இருந்தார்.”

“ஒரு மாதிரின்னா?”

“மேலே படியேறி வரும்போது கவனிச்
சென் அசதியா தள்ளாடத்தோட தான் ஏறி
வந்தார்.”

“மிஸ்டர் நரேன்... இவன் சொல்றதைக்
கூட்டிக்களா?”

“அந்த கூட்டி விசாரணையைக் கவனித்துக்
கொண்டிருந்த நரேன் தலையை அசைத்தான்..

“இங்கே வரறதுக்கு முன்னடியே மிஸ்டர்
சேஷாத்திக்கு என்னவோ தரப்பட்டிருக்கு.”

“நரேன் மூளைக்குள் ஒரு பல்பு எரிய
வந்ததான் சொன்னான்.”

“பளைட்ல இவர் ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிட்டார்
ஹர்.”

“கலிட்?”

“ஐஸ். என்னோடு நல்லா பேசிட்டு
வந்தவர். அதை சாப்பிட்டதுக்கப்புறம்
ஐஸ்கிட்டார். சிங்கப்பூர் வந்ததும் நான்தான்
அங்கு எழுப்பினேன்.”

“அவர் உபயோகப்படுத்தின ஐஸ்க்ரீம் கப்
இதிலும் அப்படியே இருக்குமா?”

“பளைட் லேண்ட் ஆகி இன்னும்
இருபத்தஞ்சு நிமிஷம்கூட ஆகலை. நீங்க

உடனே போன் பண்ணி தகவல் தந்தா அப்பரிசர்வ பண்ணி வைக்கலாம்.”

“டரை பண்ணேன்.”

டெலிபோன் டயலைச் சுழற்றி யாருடைய தொடர்பு கொண்டு பேசினார். வேகமாக ஆங்கிலம். இரண்டு நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு - ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு புன்னகையோடு நிமிர்ந்தார்.

“என்ன ஸார்?”

நரேன் ஆர்வமாய் கேட்டான்.

“அந்த ஐஸ்க்ரீம் லேப்புக்கு பத்திரம் கொடுத்து அனுப்பப் போறதா சொன்னாங்க?”

“பாடியை பி.எம்.முக்கு கொண்டு போயிடலாமா ஸார்?”

கான்ஸ்டபிள் கேட்க - தலையசைத்தார்.

ஆஸ்பத்திரி ஆர்டலிகள் சேஷாத்திரியம் உடம்பை ஸ்ட்ரெச்சரில் ஏற்றினார்கள். உடம்பின் மேலே வெள்ளை துணி போர்த்து பட்டு - கீழே எடுத்துச் செல்லப்பட்டு பார்க்கிங்கில் நின்றிருந்த மார்ச்சுவரி வேனுக்குள் ஸ்ட்ரெச்சரை சொருகினார்கள்.

வேன் புறப்பட்டு நகர்ந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர், நரேன், கவிதா மூன்று பேரும் ஜீப்பில் வேனைப் பின்தொடர்ந்து சுத்தமான நீண்ட ரப்பரைஸ்ட் சாலைகளில் பதினைந்து நிமிஷம் பயணம் செய்து ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்தார்கள்.

ஆஸ்பத்திரி காம்பெளண்டுக்குள் சுகாதாரம் சிரத்தையாகக் கையாளப்பட்டு முன்புறம் பச்சேலென்று லான் வளர்த்திருந்தார்கள். மார்ச்சுவரி பகுதியை நோக்கி வேன் சென்றுவிட -

ஜீப்பை முன்பாகவே நிறுத்தி லாபர்ப்பரிசு நடந்து சென்றார்கள் மூன்று பேரும்.

இன்ஸ்பெக்டர் டிஸ்டெம்பரில் குளித்திருந்த கைப்பிடி கட்டிடம் மருந்து வாசனையோடும் மூலம் நுஸ்களோடும் வந்தது. பெண்கள் மூலம் மோல்டிங்கில் முக்கி எடுத்த மாதிரி மூலம் மூலம் வென்று தெரிந்தார்கள்.

பாடீஸ் நுழைந்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்ததும் குனிந்து கைம் சொன்னான் அந்த சிங்கப்பூர் கைம். இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார் மூலத்தில்...

“ஹாட்டலிலிருந்து பெப்லி பாட்டில்”

“ஹாட்டலில்”

“பத்திரம் ஸார்.”

“தப்பறம் ஏர்போர்ட்டிலிருந்து ஒரு பத்திரம் கப்?”

“ரிஸீவ்ட் ஸார்.”

அவன் மேஜை மேல் எடுத்து வைத்தான்.

பாதி ஐஸ்க்ரீமுடன் எவர்சில்வர் கப் வைத்தது. ஐஸ்க்ரீமில் மூழ்கிய நிலையில் மூலம் தெரிந்தது.

“ஒரு மணி நேரம் வெயிட் பண்ணினால் உடம்பை ரிப்போர்ட் வாங்கிக் கொண்டு போயிடலாம் ஸார்.”

இன்ஸ்பெக்டரும், நரேனும் அங்கிருந்த கைமிகளில் சாய்ந்தார்கள்.

அரைமணி நேரம் கழித்து - இன்ஸ்பெக்டர் கைம் அருந்த இண்டர்காமை உபயோகித்து போஸ்மார்ட்டம் செக்ஷனில் இருந்த கைமுடன் பேசினார்.

பேசப் பேச அவர் முகம் உற்சாகமிழந்து வந்தது.

“ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு திரும்பி வந்தார்.”

“கேட்டார் நரேன் பி.எம்.ரிப்போர்ட் மூலத்தில்...”

“என்ன சொன்னார் டாக்டர்?”

“மரணத்துக்கு காரணம் ஹாட் பெயிலியர்தான்னு சொல்றார்.”

“பாய்ஸனிங் சிம்ப்டம்ஸ்?”

“பாயிண்ட் ஒன் பர்சென்ட்கு இல்லையாம்!”

“நோ. இது நிச்சயமா மர்டர். ஐயாம் வுட் எபெளட் இட்!”

“லேப் ரிஸல்ட் வரட்டும் பார்ப்போம்.”

சில நிமிஷங்கள் கழித்து அந்த இளைஞன் உள்ளேயிருந்து வெளியே வந்தான்.

“இந்த கோலா, ஐஸ்க்ரீம் இரண்டிலும் எந்தவிதமான பாய்ஸன் இன்லூஷனும் இல்லை ஸார்.”

இன்ஸ்பெக்டர் நரேனை புன்னகையோடு பார்த்தார்.

“வாட் டு ஸே மிஸ்டர் நரேன்?”

நரேன் தள்ளுபட்டான்.

மேஜை மேல் இருந்த பெய்ஸ்ட் பாட்டிலையும் - ஐஸ் க்ரீம் கப்பையும் மாற்றிப் பார்த்தான். பார்வை திடீரென்று ஐஸ் க்ரீம் கப்பில் இருந்த ஸ்ட்ரோவின் மேல் நிலைத்தது. அவன் கண்கள் பிரகாசத்தோடு போனது.

நந்தகுமார் இரண்டு கைகளையும் குவித்து நமஸ்கரித்து கொண்டே வந்தார்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

சொல்லிக் கொண்டே எதிே திருப்பிக் கொண்டு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

“தாஸ் இறந்தது சம்பந்தமா உங்களை என்னைப் பண்ணணும்?”

“என்கொயர் பண்ணலாமே?”

“சந்தா எண்டர்பிரைஸஸ் தாஸ் ஹாஸ்பித்தான் இருந்ததா?”

“ஆமா...”

“அவர் எப்படி இறந்தார்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவர் ஆஃபீஸில் இருக்கும்போது ஹாஸ்பித்தான் கால் வந்தது. அவசரமா அவர் ஹாஸ்பித்தான் போயிருக்கார். நீங்க அவருக்கு என்ன அவசர வேலை தந்தீங்களா?”

“நோ. நான் வீக்லி ஒன்ஸ் தாஸை நேரில் பார்க்குபேன். கம்பெனி நிலவரம் பத்தி பார்க்குபேன். அதோட சரி. தாஸ் ரொம்ப ஹாஸ்பித்தான் அதை நிர்வகிச்சிட்டு வந்ததினாலே அவர் ஆஃபீஸைப் பத்தி கவலைப்படறதே இல்லை.”

“வேறு ஏதாவது பிஸினெஸ் பண்ணிங் ஹாஸ்பித்தான்?”

“இப்பத்தான் லெதர் பிஸினெஸ்ல ஹாஸ்பித்தான் இருக்கேன்.”

“ஹாஸ்பி டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்”னு தாஸோட ஹாஸ்பித்தான் ஒரு ஸ்லிப் எழுதி வச்சிருந்தது. அதை என்ன அர்த்தம்ன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“ஹாஸ்பி டுவேர்ட்ஸ் ஈஸ்ட்?” - “அதுள்ளேயே ஒரு தடவை சொல்லிப் பார்க்கக் கொண்டு யோசித்தார்.

தாஸைத் திரும்பிப் பார்த்தான். டிபாய் மேலிருந்த ஹாஸ்பித்தான் பார்த்தபடி கேட்டார்.

“நீங்க சிகரெட் பிடிப்பீங்களா?”

“அக்கேஷனல்! யோசனை அதிகமானா இருக்கேன். சிகரெட் வேணுமா? வாங்கிட்டு பார்க்கலாமே.”

“நோ தாங்க்ஸ்...”

“பரவால்ல சொல்லுங்க ஸார்... என்னை வரலாமே? சரியா? தப்பு செய்தது உங்களுக்கு பிராண்ட் வாங்கிட்டு வரச் சொல்லட்டும்?”

“நீங்க உபயோகிக்கற ப்ராண்ட்...”

“நான் சான்சலர் உபயோகிக்கறேன்.”

“அதையே வாங்கிட்டு வரச் சொல்லுங்க.”

நந்தகுமார் வேலையாள் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு - அனுப்பி வைத்தார்.

“நீங்க போர்டிகோவில் நிக்கற மாருதியை தவிர வேற வெகிள் ஏதாவது வெச்சுக் கிங்களா?”

“இல்லை.”

“வாறப்போ பின்னாடி இருந்த ஒரு ஷெட்டைப் பார்த்தேன். பூட்டியிருந்த ஷெட்ல என்ன இருக்கு?”

நந்தகுமார் லேசாய் முகம் மாறினார்.

“கம்பெனி உபயோகத்துக்காக ஒரு அந்த ஷெட்ல இருக்கு.”

“கம்பெனி உபயோகிக்கற கார் இப்ப எதுக்காக வந்தது?”

“வந்த மாருதியில் கொஞ்சம் பம்ப் அறைக்குள் கதவைத் தள்ளிக் இருந்தது. நான் கம்பெனி காரை எடுத்துப் பார்த்தேன். அவர் உடம்பு பூராவும் வீட்டுக்கு வந்தேன். பின்னாடி அறைக்குள் புகுபட்டம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. மாருதியை சரிபண்ணிக் கொண்டு வந்தபின் அதிகாரியோடு அவர் பேசுவது இன்னும் கம்பெனி காரை கொண்டு போனதும், கவிதாவுக்கும் ஆடியோ விடலை.”

“அந்த ஷெட்டுக்குள்ளே இருக்கிற தெரிந்தது. அதிகாரி இண்டர்காமைத் காரைப்பத்தி நான் ஒரு ஜோன்ஸ் யாரிடமோ பேச முயற்சி செய்து சொல்லட்டுமா மிஸ்டர் நந்தகுமார்.”

நந்தகுமார் முகத்தில் ரத்தம் பூசியது. இன்ஸ்பெக்டர் வெளியே வந்தார். தொலைந்து போயிருந்தார். நவந்திகிருஷ்ணன் வங்க போகலாம்.”

தொடர்ந்தார்.

அந்த ஷெட்ல நிக்கற கார் வெள்ளைநிற அன்ஸ்பெக்டர் சரியா? தப்பு செய்தது உங்களுக்கு போலிருக்கு. அதான் மறைக்கத் ஸ்பாட்லயே நிறைய தடயம் இப்ப சொல்லுங்க, சந்தியாவை பண்ணினது நீங்கதானே? ‘லைஃப் ஈஸ்ட்’ங்கற வாசகத்துக்கு என்ன

நீனும், கவிதாவும் இன்ஸ்பெக்டர் இன்ஸ்பெக்டர் போர்ட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அறைக்குள் கடந்து உட்புறம் இருந்த அறைக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

மேஜைகளில் நீல கோட் அணிந்த விசாரணை பணியில் ஈடுபட்டிருந்த

இன்னும், கவிதாவையும் இருக்கையில் இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லிவிட்டு -

அறைக்குள் கதவைத் தள்ளிக் இருந்தது. அவர் உடம்பு பூராவும் வீட்டுக்கு வந்தேன். பின்னாடி அறைக்குள் புகுபட்டம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது.

அதிகாரியோடு அவர் பேசுவது இன்னும் கம்பெனி காரை கொண்டு போனதும், கவிதாவுக்கும் ஆடியோ விடலை.”

அதிகாரி இண்டர்காமைத் காரைப்பத்தி நான் ஒரு ஜோன்ஸ் யாரிடமோ பேச முயற்சி செய்து சொல்லட்டுமா மிஸ்டர் நந்தகுமார்.”

இன்ஸ்பெக்டர் வெளியே வந்தார். தொலைந்து போயிருந்தார். நவந்திகிருஷ்ணன் வங்க போகலாம்.”

தொடர்ந்தார்.

கடக்கிறபோது ஸ்பீக்கரில் சென்னை கெடிக் கூடிய ப்ளைட் முப்பது நிமிடங்கள் தாமதம் புறப்படும் என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கண்ணாடி அறைக்குள் மூன்று பேர் நுழைந்த அதே விநாடி - காயத்திரியும் உள் நுழைந்தாள்.

“மிஸ் காயத்ரி நீங்கதானே?”

“ஆமா.”

“நான் நரேன் ப்ரம் சென்னை.”

“என்ன வேணும் உங்களுக்கு?”

“உங்களை என்கொயர் பண்ணணும்.”

“என்கொயரியா? ஃபார் வாட்?”

“சாரங்கன், ஜெயமோகன், சேஷாத்ரி இவங்க மூணு பேரும் செத்துப் போனா உங்களுக்கு பெரிய பங்கு இருக்குன்னு நினைக்கிறேன்.”

“நீங்க சொல்றது எனக்குப் புரியலை.”

“இந்தப் பொண்ணு பேரு கவிதா! ஜெயமோகன் கராதே, அப்புறம் சில விதையெல்லாம் பழகி வெச்சிருக்கா! உன்னை தனி ருமுக்கு கூட்டிட்டுப் போய் வைப்பா என்ன சொல்றே?”

“...”

“நீ இனிமே விஷயத்தை மனசுமேல் முடியாது. உன்னை ஆதாரத்தோட இப்போதுக்கு முகத்தோடு - இன்பெக்டர் மடக்கியிருக்கோம். நீ குறிப்பிட்ட நபர்களுக்கு மத்தியில் நின்றிருந்தார் தர்ற உணவுப் பொருள்கள்ல எந்தவொரு விஷயத்துக்குமேல் கலந்துவிடறே. அப்படித்தான் இன்ஸ்பெக்டர் சேஷாத்ரிக்கும் தந்த ஐஸ்க்ரீம்ல பாப்பா கலந்து கொடுத்து அவரை சாகடிச்சிருக்கோ.”

“நோ...”

“மேஸ்... அதுக்கப்புறம் மீதியிருக்கிற கலந்த ஐஸ்க்ரீமை சுத்தமா கழுவி எடுத்துச்சீனுக்கு அனுப்பிட்டு பழையபடி கலந்த ஐஸ்க்ரீமை பாதி நிரப்பி அவருடைய கை வெச்சிட்டே. நாங்க டெஸ்டிங்குக்காக வாங்கினபோது நீ மாத்திவெச்ச கை கப்தான் வந்தது. நீ மாத்தி வெச்ச கை கப்பை டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்த்து பார்ப்பான் இல்லேன்னு சொல்லிட்டார்.”

அது ஒரு சின்ன விஷயத்துல நீ கை வெச்சிட்டே சேஷாத்ரி பாதி சாப்பிட ஐஸ்க்ரீம் கொடுத்தா வந்திருக்கு! நியாயமா ஸ்பூன்ல சேஷாத்ரியோட கை ரேகை தானே இருந்தது? அதுக்கு மாறா லேபுக்கு வந்தது அவரோட கை ரேகை இல்லை. வேறொரு கை இருந்தது. அநேகமா அது இன்னொரு கை ரேகையா இருக்கலாம். அதை பார்க்கத்தான் இன்ஸ்பெக்டரோடு வந்திருக்கோம். உன்னோட கை ரேகையை பார்க்கலாம்.”

கவிதா காயத்ரியை அழைத்துப் போனாள்.

ஷேட்டில் இருந்த வெள்ளை நிற டிரைவரின் காருக்கு முன்னால் வியர்வை முகத்தோடு - இன்பெக்டர் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மத்தியில் நின்றிருந்தார். அவினாஷ் உறுமினார்.

“உன்னை சொல்லுங்க நந்தகுமார். இனிமே உன்னை பேசி பிரயோஜனமே இல்லை. ஸ்பீக்கர்ல இருக்கே.”

“சொல்லிட்டுறேன் ஸார். சந்தியா... என்னோட பிஸினெஸ் காம்ப
கொலை செஞ்சது நான்தான்.”

“எதுக்காக பண்ணினிங்க?”

“தாஸ் பேண்ட் பாக்கெட்ல இருக்கிற முதல்ல மறுத்தேன். ஆனா அவர்
‘லைஃப் டுவோர்ட்டஸ் ஈஸ்ட்’ங்கிற கேஸ் கொடுத்த திட்டம் ரொம்பவும்
வேர்ட் உங்களுக்கு கிடைச்சதுமே - அதுவரைக் கொடுத்த திட்டம் ரொம்பவும்
பத்தி சந்தியாகிட்டே விசாரிக்க வருவங்க இருந்தது. அவரோட பிஸினெஸ்
நினைச்சேன். ஒருவேளை சந்தியாகிட்டே தான் என்னிக்கு சிங்கப்பூர் ப்ளைட்ல
இந்த கோட்வேர்டை சொல்லியிருந்து - அதுவரைக் கொடுத்த திட்டம் ரொம்பவும்
உண்மையை சொல்லிடுவாளோன்னு யதார்த்தமாகச் சிங்கப்பூர் ப்ளைட்ல
அவளை தீர்த்துக் கட்டிட்டேன்.”

“சரி... அந்த கோட் வேட்டுக்கு என்ன ப்ளைட்ல...?”

“கிழக்கே போகும் உயிர்!”

“கிழக்கே போகும் உயிர்! அப்படின்னா... பறந்திட்டிருக்கும்போது
நவநீதகிருஷ்ணன் ஆச்சர்யமாய் கேட்க... பறந்திட்டிருக்கும்போது
நந்தகுமார் இரண்டு தடவை என்ன... பறந்திட்டிருக்கும்போது
விழுங்கிவிட்டு சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

கவிதாவின் சுளிரென்ற நிரம்படிக்கு...
- காயத்திரியும் வாயைத் திறந்து உண்ண...
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

லெதர் பிஸினெஸில் தனக்கு இரு...
மெயின் காம்பைட்டர்களை ஒழித்துக்...
ணும்ங்கிறதுதான் நந்தகுமாரோட என்னை...
நந்தகுமாரும் அடிக்கடி இதே ப்ளைட்...
சிங்கப்பூருக்கு வருவார் போவார். என்னை...
அவருக்கும் பழக்கம் அதிகமாச்சு. ஒரு...
நந்தகுமார் என்னை அவரோட பங்கள...
கூட்டிப் போனார். ரூபாயை ஒரு பீப்...
போட்டு கொடுத்தார். நான் எதுக்கு...
சேஷாத்ரி ப்ளைட்ல போறது உங்களுக்...
தெரியும்? கோட்வேர்ட்ஸைக்...
வந்து தர வேண்டிய தாஸ்தான்...
இல்லையே, யார் மூலமா உனக்கு...
வந்தது?”
நந்தகுமாரே ஏர்போர்ட் வந்திருந்தார்.
மரண விபரத்தையும் சொன்னார்.
உவை சேஷாத்ரியை மட்டும் தீர்த்துக்...
அப்புறம் ஆறு மாசத்துக்கு இதை

நிறுத்திட்டு அப்புறமா தொடங்கி மீதி ரெண்டு பேரை முடிப்போம்ன்னு சொன்னு அதுக்குள்ளே.”

“நாங்க மூக்கை நீட்டிட்டோம் சென்னை பளைட்டுக்கு நேரமாச்சு படுவோமா? மத்ததை சென்னை பேரு கிட்டே வெச்சுக்குவோம்.”

சிங்கப்பூர் இன்ஸ்பெக்டரிடம் விடப் பெற்றுக் கொண்டு -

கவிதாவோடும் காய்தரியோடும் பணம் நோக்கி நடந்தான் நரேந்திரன்.

இரண்டரை மணி நேரத்தில் வண்டி கடலைத் தாண்டிய சிங்கப்பூர் பணம் மீனம்பாக்கம் ஏர்போர்ட்டில் லேண்ட் ஆனது. காய்தரியை இரண்டு பக்கமும் சூழ்ந்து அவன் வெளியே கொண்டு வந்து டாக்ஸி ஏற்றினார்கள் நரேனும் கவிதாவும்.

“டாக்ஸி டிரைவருக்கு நந்தகுமாரி அட்ரஸைச் சொல்லு காய்தரி.”

காய்தரி ஈனஸ்வரக் குரலில் நந்தகுமாரி அட்ரஸைச் சொல்ல - டாக்ஸி கிளம்பியது.

முப்பது நிமிஷ பயணத்திற்கு பின் -

டாக்ஸி நந்தகுமாரின் பங்களாவை நுழைந்து கொண்டிருக்கும்போது -

நந்தகுமார் போலீஸ் ஜீப்பில் ஏற்றப்பட்டு கொண்டிருக்க - ஜீப்புக்கு முன்புறம் நயக்கிற கிருஷ்ணனும், அவினாஷும் ஒரு கோடி முடித்த திருப்தியில் புன்னகை ஊஞ்சலிட்டு உதடுகளோடு தெரிந்தார்கள்.

நரேன் கவிதாவால் மடக்கப்பட்டு கொண்டு வரப்படுகின்ற காய்தரியைப் பார்த்து அவர்களுடைய புன்னகைக்கு இன்னொரு வோல்டேஜ் கூடும் என்பது உண்மை.

(முற்றும்)

சம்சாரம் அவசரம்

கௌசல்யா ரங்கநாதன்

மேன்மை தலை கொள்ளாமல் தவிக்கிறது...
எனக்கிறது...

என செய்வதென புரியவில்லை...

கடவுளே... கடவுளே... எனக்கேன் இந்த
புறமையும் வேதனையும்!

யான குற்றம் சொல்வது?

நன்மையும், தீமையும் பிறர் தர வாரா”
எனக்கு சொல்லடை உண்டு.

அதுமட்டுமா? உனக்கு நண்பனும் நீயே...
அதையும் தீயே என்றும் சொல்வார்கள்.

அதுவது உனக்கு விரோதிகள் என்று
எனக்கு நினைந்து யாரும் வரமாட்டார்கள்.

உன் செய்கைகளே உனக்கு நண்பனையும்,
விருத்தியையும் தீர்மானிக்கும் என்று பொருள்.

உன் பென்று உடல் முழுக்க வியர்த்து
அந்த மார்கழி பனி வேளையிலும்

அப்படியே பிரமை பிடித்தாற்போல்
அதிருந்தேன். மாலை போய் இரவு வந்து,